

TOT UN POBLE EN MOVIMENT

L'abril ha vist expressions de la vitalitat popular i de lluita a quasi la totalitat del territori. Els Països Catalans hem demostrat ser un poble viu i en moviment, amb al la fermesa suficient per no aturar-nos fins assolir la llibertat

Mobilitzacions contra les nuclears arreu del territori

La catàstrofe de la central de Fukushima no només ha tornat a posar damunt de la taula el debat al voltant de l'energia nuclear, sinó que ha donat nova empena al col·lectiu que duïen dècades demanant el tancament de les centrals productores, com hem vist les darreres setmanes a diferents punts dels Països Catalans.

>> Països Catalans 7

EL Passeig lluís Companys fou escenari d'una gran festa anti-nuclear

PAÏSOS CATALANS

El sector públic es mobilitza contra les retallades

>> Països Catalans 6

SUMARI

Abril reivindicatiu

Manifestacions, trobades, acampallengues i consultes sobre la independència: l'abril ens deixa una mostra de la gran vitalitat dels Països Catalans.

>> Països Catalans 4, 5, 6 i 7

200 números de L'ACCENT

Amb motiu dels 200 números, conversem amb tres dels fundadors de L'ACCENT que hui encara estan a la redacció.

>> En Profunditat 8 i 9

La Guerra de les Galàxies

Yuri Gagarín va ser el primer ésser humà en eixir del planeta i observar-lo des de fora mentre li donava la volta. 50 anys després la carrera espacial ha entrat en decadència.

>> Ciència i Tecnologia

PUNT DE MIRA

Els "invisibles" també estàvem

PAU FABRA VALÈNCIA*

Sense preàmbuls, fastiguejat és com se sent un servidor en llegir o sentir la major part de les cròniques del 16 d'abril. Com en cada diada centenars de militants de l'esquerra independentista es deien el millor de les seues forces per estendre socialment i fer visibles els seus anhels: construir uns Països Catalans lliures i socialistes. Sempre hem estat al carrer fins i tot quan els partits institucionals s'han retirat, quan la por a mullar-se els ha fet desconvocar o quan han volgut moure la data de la diada. Hem plantat cara al feixisme i hem protegit el nostre dret a existir i a expressar-nos amb llibertat.

L'antivalencianisme del Partit Popular ha conduït al tancament forçat de TV3 i això ha fet que en els últims temps la diada nacional haja girat en torn a aquest greu atac a la llengua i la llibertat d'expressió. Defensar TV3 al País Valencià no és altra cosa que defensar les nostres llibertats -col·lectives i individuals- més essencials. Això

ha unit a desenes de milers de persones en les últimes convocatòries. Tanmateix, el significat del 25 d'abril com a diada, és molt més gran, transcendeix el fet de TV3. Tal i com es percep a cada manifestació, i la del dissabte passat no fou cap excepció, existeix un independentisme latent, majoritari si més no a nivell simbòlic en cada convocatòria.

Any rere any, però, es repeteix una decebedora constant en la majoria de les cròniques de premsa: no es destaca l'anònima presència independentista, es redueixen al mínim les al·lusions als Països Catalans, i es destaca la presència de polítics, partits institucionals i sindicats. Observe amb tristesa que en bona part els redactors que treballen a la manifestació avantposen la línia editorial a allò que es viu a peu de carrer. Altrament no s'entén que cap mitjà de comunicació haja fet esment de l'esquerra independentista, que al llarg de la diada d'enguany va convocar dues manifestacions (una d'elles a Lliria), un més que digne acte polític als peus del Palleteer, i un concert a Manises en solidaritat amb ACPV. No és un fet excepcional, a cada convocatòria treballem de valent, i els nostres blocs solen congrega milers de persones, en especial gent jove, però no només. Tot això

és ben visible per a qualsevol persona assistent a les manifestacions del 25 d'abril. Per què s'amaga?

Aquesta ocultació contrasta amb el seguiment que han tingut, en bona part dels mitjans, les convocatòries ultres que han intentat boicotejar la manifestació del 16 d'abril. Sembla com si existira l'interès de crear una sensació de conflicte entre valencians, ni que siga a nivell residual. O pitjor encara, com si algú volguera alimentar aquesta excreció "valencianera" que afortunadament la societat ha posat en el seu lloc. Perquè no ens equivoquem, el 16 d'abril fou la demostració que al blaverisme polític se li ha acabat el bròquil. Només un fanàtic s'atreveria a comparar la micromanifestació antivalencianista de Sentandreu amb la macromanifestació nacional que recorregué el centre de València de Torres a Torres.

Al llarg de la nostra història, el nacionalisme ha viscut diferents trenaments generacionals. Quan alguns mitjans de comunicació destaquen l'establiment d'esquerra per damunt del sentir majoritari dels manifestants, quan s'obvia la presència tossuda d'una esquerra independentista en constant maduració i expansió, quan es menysprea tot un gruix de gent, tot un munt d'esforços, il·lusions, anhels,... entenc per què cada vegada menys joves se senten atrets pels partits polítics tradicionals, per què l'esquerra institucional és incapaç de guanyar al PP.

El passat 19 de març els independentistes de Pedreguer, militants d'Endavant (OSAN), de Maulets i del SEPC, feren un mural commemoratiu dels 300 anys del decret de Nova Planta on apareixia la figura de l'actual cap d'estat espanyol cap per avall. Aquest fet simbòlic aparegué en la premsa profusament, tanmateix, els mateixos mitjans no digueren res de les milers de persones que aquestes mateixes organitzacions, juntament amb CAJEI i COS, reuniren a València aquest 16 d'abril. Sembla que les redaccions d'aquests mitjans ens indiquen que el seu interès està més en el morbo que en visibilitzar una nova generació que es consolida i avança des de la penombra per pintar el país amb tots els colors del roig.

* Responsable de premsa d'Endavant-OSAN al País Valencià

COL·LABORACIÓ RUBÉN PENYA

El color polític de la cultura

Sense saber encara com, els catalans del sud ens hem vist sorpresos per una revifada d'anticatalanisme a primera vista inexplicable. L'apagada del senyal de Televisió de Catalunya és tan sols un símbol que escenifica el poder absolut de la dreta a la nostra societat. Obvia mencionar l'espanyolisme de la burgesia valenciana. El que potser no esperava aquesta gent -vull pensar- és l'allau de mobilitzacions al carrer que despertaria un atac d'aquesta índole contra la nostra cultura. I un atac sobretot a la major associació cultural del nostre país, Acció Cultural del País Valencià. L'escenari no és gens senzill. Es barregen tot un seguit de casos de corrupció, censura, impunitat, manipulació, manca d'oposició parlamentària i majories absolutes que ens demostren que el règim polític més semblant a la dictadura continua sent la democràcia burgesa. A primera vista no tenen motius per preocupar-se'n, doncs l'estabilitat i omnipotència del Partit Popular està fora de dubte. Però llavors, d'on ha eixit tant d'entrebanc a la mobilització del 16 d'abril a València?

Alguna cosa no rutlla al Cap i Casal. La campanya que s'ha dut a terme contra la nostra cultura, i per tant contra nosaltres, desperta reminiscències del passat que val la pena recordar. Reminiscències que fan sabor a un poble que caminava en marxa cap a la seua autonomia. Un poble que caminava en defensa de la seua llengua i les seues senyes d'identitat. I que caminava tot a una fins que Manuel Broseta, Emili Attard i Abril Martorell decidiren aturar-lo: València, ciutat obrera, no podia caure en mans de les esquerres. Unes esquerres que per cert havien assumit les tesis de Joan Fuster i mostraven obertament els mateixos símbols que Catalunya i les

Illes. Una sola llengua, una sola cultura i un sol poble. Ací començaren els problemes. Sovint es defineix el feixisme com una ideologia totalitària, fruit de la intolerància i la xenofòbia que ix a escena quan el desori és tal que només l'autoritat és capaç d'aixafar-lo. Però no va exactament així la cosa. El feixisme és la resposta del capitalisme quan es troba amenaçat. És l'extrem que fa aparèixer la democràcia burgesa com al bell mig, com l'opció de seny. És l'enemic creat per entreindre els revolucionaris i que aquestos -nosaltres- no facen tremolar la societat de classes. En aquest punt em permetreu fer un incís: el feixisme, per reproduir-se i controlar la massa, necessita d'un esquer. Un esquer com per exemple l'anticatalanisme. Aquest relat no necessita ja massa explicacions. La quatríbarada en flames a la façana de l'ajuntament, unes ulleres trencades, bombes, agressions i trenta anys d'impunitat. I ací s'acabà la València obrera. De moment. I dic de moment perquè ja va sent hora que deixem de banda el color polític de la cultura que l'ha convertida en la millor arma de la dreta per a conservar el poder. La situació actual, tot i ser ara per ara poc complicada, comença a crear inquietud en els cercles polítics afins a la burgesia. Aquesta està remouent de nou l'esquer que tants fruits li ha donat i el 16 d'abril n'haurà sigut una bona mostra.

Com a resultat de tot aquell desgavell la nostra societat té un estigma del que no se'n pot desprendre, l'anticatalanisme. No podem aspirar a canviar la societat de classes si neguem que s'està fent un ús polític de la nostra cultura. Barrejar-ho tot tal i com vénen fent els partits polítics al País Valencià -val a dir que alguns ingènuament-des de

la transició fins l'actualitat és una errada que el moviment obrer ha pagat molt car. No necessitem esperances per tornar a rebre el senyal de TV3 si guanya el PSOE, EU o Compromís. El que ens fa falta és fer créixer el moviment obrer per un costat i que la cultura catalana siga respectada i assumida com a nostra per l'altre. Clar que jo no estic en possessió de la veritat absoluta, però trenta anys de bacs avalen el camí errat. En escriure aquestes línies no sé com anirà la manifestació contra el cessament del senyal de TV3. Però del que estic segur és que davant nostre tindrem els feixistes disfressats de regionalistes recordant-nos que política i cultura van de la mà en aquest país i que, quant més cridem nosaltres, més poder tindrà la burgesia valenciana i més vots el seu partit.

On queda la lluita d'alliberament nacional en tot aquest trencaclosques? Que ningú pense que el dèficit fiscal de la Generalitat amb l'Estat despertarà les consciències d'una societat alienada com la valenciana. Som un poble perquè tenim una llengua pròpia, una cultura pròpia, i una identitat col·lectiva que ens defineix com a tal. En la mesura que els valencians se senten protagonistes d'aquesta cultura i d'aquesta llengua i no portantveus d'una simple variant dialectal, se sentiran catalans del sud i es posaran en marxa cap a la seua llibertat. I llavors anirem tots a una veu, enlloc de donar visques a la Mare de Déu. Una llibertat, tot siga dit, que no assolirem amb major autonomia ni cap Estat propi, i menys encara centrant els nostres esforços a evitar que la dreta guanye les properes eleccions. La llibertat ens la donarà la destrucció total de la societat de classes i del seu garant, l'Estat. Però això ja són figures d'un altre paner.

JOAN SEBASTIÀ COLOMER I TEJADA

PAPER DE VIDRE

La correcció política realment existent

No hi ha ideòleg de la dreta que no tracti del tema de la "correcció política" en un moment o altre. Per això quan vaig llegir Salvador Cardús parlant sobre el "dogmatisme de les opinions que són emparades per la correcció política" ("Opinió contra veritat", *Avui*, 20 de març del 2010) vaig dir-me: d'aquest fil cal estirar. Què és la correcció política, objecte d'escarni permanent? Qualsevol principi progressista que, ni que sigui per casualitat, hagi calat en l'opinió pública que, com tothom sap, és molt poc pública i molt privada i no consisteix en el que uns o altres puguem pensar si no en el que determinats mitjans (gens públics i molt privats) acabin publicant: l'antirracisme més elemental, l'antimasclisme més elemental, qualsevol crítica-peròbvia que sigui de l'imperialisme, qualsevol defensa del dret de les persones a obtenir pel seu treball una recompensa digna, etc. La proliferació dels autoinstituits com a "enemics de la correcció política" en el camp del catalanisme ha crescut enormement i estan molt ben pagats al contrari del que es podria esperar d'un tal coratge intel·lectual insubornable. Encara que sempre és millor llegir-los parlant d'Espanya que d'economia, fins i

tot quan es mouen en aquest camp cal llegir amb detall: "la independència de Catalunya només depèn de si som prou a voler-la" ("Ben retratats", *www.tribuna.cat*, 15 d'abril 2011). Això seria cert si a Espanya existís una cosa anomenada democràcia, però fer veure que efectivament hi és, forma part de la "correcció política realment existent". En relació a les consultes del 10 d'abril Cardús opina que "hi va haver molta intel·ligència-gràcies, Alfred Bosch i capacitat de sumar voluntats" ("Ben retratats", *www.tribuna.cat*, 15 d'abril 2011). Sumar voluntats vol dir negar la possibilitat de pensar en la nostra nació completa i en un futur desvinculat de la UE, com es dedueix de la pregunta de la consulta. Però a Cardús això ni se li acudeix, per què aquests són precisament els límits imaginaris de la "correcció política realment existent". El fonament de la "correcció política realment existent" és, abans que res, la negació de la lluita de classes, dels interessos de classes i de les classes pròpiament dites, la qual cosa, venint d'un sociòleg és com provar de fer física com si no existís la gravitació universal. És per això que "el nostre deute -errors propis a part- es deu fonamentalment a la nostra depen-

dència" ("Ben retratats", *www.tribuna.cat*, 15 d'abril 2011). Com és sabut, en el món postmodern, globalitzat, bla, bla, bla, tan sols existeix el "xoc de civilitzacions", els conflictes ètnics i tot això, de manera que "errors propis a part", tots els nostres mals provenen de la perfídia espanyola. No de que alguns s'hagin dedicat a suprimir o rebaixar-se impostos a ells mateixos, a apujar-se els salaris, els incentius, les pensions, les "stock options" i els 2.000 noms postmoderns del vil metall mentre les finances públiques es deterioraven. I el que fa encara més gràcia és que, segons el senyor Cardús vivim "en una societat dramàticament dependent dels pressupostos públics" ("Ens calen horitzons", *Ara*, 10 d'abril 2011). No fa ni quatre dies que la crisi financera va demostrar la inviabilitat d'un model econòmic "dramàticament dependent" dels capricis dels inversors privats, però com és sabut, la principal característica del pensament dogmàtic, no del "dogmatisme de les opinions que són emparades per la correcció política", si no del "dogma realment existent" al qual el senyor Cardús "limpia, fija y da esplendor" dia rere dia, és la seva absoluta impermeabilitat a la realitat.

COL·LABORACIÓ

JOAN VERDEGUER*

18 anys, 18 primaveres

Avui Guillem, l'11 d'abril del 2011, recordem el teu assassinat: Guillem Agulló, fill de Burjassot, i d'això ja fa 18 anys. Han passat 18 anys, els mateixos que tenies quan fores assassinat.

Avui 11 d'abril, ens apleguem de nou, com hem fet els darrers 18 anys. Sembla que va ser ahir, tots i totes ens hem fet una mica majors, hem crescut. Han passat 18 anys, amb les seues primaveres, estius, tardors i hiverns. Però quan arriba l'11 d'abril tornem a eixir al carrer per recordar-te, Guillem, per honorar la teua memòria, per denunciar el teu assassinat a mans d'uns feixistes, per denunciar la complicitat de la justícia espanyola.

Han passat 18 anys i han canviat algunes coses, d'altres no...

Guillem, la justícia espanyola no ha canviat...

La sentència del judici pel teu assassinat només condemnà a presó un dels teus assassins, els altres van quedar en llibertat. I l'assassí només va passar 4 anys a la presó... El missatge de la justícia espanyola era clar: assassinar joves independentistes i revolucionaris surt barat...

18 anys després del teu assassinat, la justícia espanyola continua mostrant, dia rere dia, la seua connivència amb el poder polític i econòmic, continua

me mostra el seu vertader rostre. Amb l'excusa de la crisi, estem comprenent què significa la refundació del capitalisme: més precarietat, més atur, més retalls socials, més privatitzacions, empitjorament de les jubilacions... Privatitzen els beneficis i socialitzen les pèrdues. La riquesa queda en mans d'una minoria, i la gran majoria de la població ha de sobreviure en unes condicions cada vegada més precàries.

El capitalisme no ha canviat, Guillem! Però cada vegada som més els i les que patim les seues conseqüències, i cada vegada en som més els i les que en prenem consciència, i cada volta som més els i les que ens organitzem, i cada volta som més els i les que ens hi rebel·lem i el combatem.

Guillem, l'imperialisme no ha canviat...

Guillem, recordem el 1991, quan vam viure la guerra del golf, i el 2003 quan va començar la guerra contra Irak, i ara, el 2011, ha començat la guerra contra Líbia. Aquesta guerra, amb el pretext de defensar el poble libi del seu governant, Muammar Gaddafi, ha esdevingut un nou crim contra la humanitat, ja que no busca defensar ningú, sinó el control del petroli de tota aquesta zona. Ara ens menteixen igual que quan parlaven d'armes de destrucció massiva a Irak, ara de nou assassinem persones innocents, ara de nou només cerquem enriquir les seues multinacionals.

No, Guillem, l'imperialisme no ha canviat. Però, l'imperialisme continua sent combatut, l'internacionalisme i la solidaritat entre els pobles continua estenent-se arreu del món. Encara avui veiem com els pobles de tot el món s'es-campa la flama revolucionària, ho estem veient als pobles del nord d'Àfrica, com Egipte i Tunícia, ho estem veient també al Sàhara i als pobles d'Àfrica Llatina, com Veneçuela i Bolívia, ho estem veient al Kurdistan i a Palestina, ho estem veient també a Euskal Herria i als Països Catalans.

Guillem, la defesta ambiental de la terra, del territori, no ha canviat!

El 1986 va tindre lloc un dels accidents nuclears més greus de la història, el de Txernobil, i enguany, de nou, s'ha produït una catàstrofe ambiental amb l'ac-

cident nuclear de Fukushima com a conseqüència del terratrèmol i el posterior tsunami, però també com a conseqüència d'una aposta política i econòmica que converteix l'energia en un arma per controlar la població i per enriquir-se una minoria, sense tenir en compte els riscos que pot suposar. Encara avui continuem la depredació dels recursos, l'acumulació de residus i la sobreexplotació del sòl, encara avui continuem amb la contaminació de l'atmosfera i amb l'enverinament de mars i rius...

Guillem, encara continua la defesta ecològica. Malgrat tot, cada vegada hi ha més gent que lluita en defensa del territori, i ho fan a tot arreu, també a casa nostra, en defensa de la terra, de l'horta. Avui, cada vegada més, hi ha gent que respecta i conrea la terra, que defensa cada pam del territori.

Guillem, el feixisme, la xenofòbia i el racisme no han canviat!

Quotidianament veiem partits polítics i mitjans de comunicació que no es diferencien gaire en formes i actuació de l'extrema dreta, que assenyalen els sectors més indefensos de la població com els responsables de les misèries que el propi capitalisme provoca. Una ultradreta que, maquillada de demòcrata, llança missatges xenòfobs que tracten

“Cada volta en som més els que lluitem per una societat justa, lliure i solidària”

d'enfrontar-nos entre nosaltres. Avui veiem clarament que el feixisme i la democràcia burgesa no són més que dues formes d'un mateix exercici de la dictadura capitalista. Són, així, dues cares de la mateixa moneda.

Tanmateix, Guillem, lluny de lamentar-nos i acoquinar-nos, cada volta en som més els i les que actuem i els plantem cara, cada volta en som més els i les que recuperem el carrer, ens organitzem, els que no permetem que el racisme, el feixisme i la xenofòbia puguin créixer en els nostres barris o ciutats. Cada volta en som més els que lluitem per una societat justa, lliure i solidària.

Guillem, avui com ahir, no t'oblidem, ni perdonem els teus assassins. Guillem, avui com ahir, encara et recordem, i mentre ho fem no moriràs. Guillem, hem caminat, caminem i caminarem amb tu.

Guillem Agulló,
ni oblit ni perdó!

*Parlament llegit a l'acte en record de Guillem Agulló el passat 11 d'abril

EDITORIAL

És clar que hi ha alternativa

La morositat del crèdit concedit per bancs i caixes es va elevar al 6,10%; des del setembre de 1995 no s'havien assolit uns nivells similars. Les dades les va publicar el 18 d'abril el Banc d'Espanya. D'aquesta manera, la xifra absoluta d'impagaments del sistema financer espanyol sumava 112.000 milions d'euros a finals de febrer. És a dir, el deute de la banca havia augmentat en 1.800 milions en un mes. A pesar de tot, el deute de l'aparell estatal és força baix comparat amb el d'altres països europeus, com per exemple els intervinguts Grècia, Irlanda i Portugal. El govern liberal del PSOE va garantir amb tot de retallades socials i laborals que el deute de l'Estat no augmentara. Ho va fer i al nostre país totes les persones treballadores ho van notar. Ara bé, segueix havent una situació complicada: a la banca privada. El govern espanyol van injectar milers de milions d'euros fa un parell d'anys, va obligar la concentració de caixes i ara busca duros del govern xinès. Però tot això no ha solucionat la pujada de les hipoteques, l'augment de l'atur, la davallada de les prestacions socials... Les mesures -aplicades tal i com dictava el Fons Monetari Internacional i el Banc Mundial- no han buscat millorar la situació de les classes popular, que són les que més estan patint, sinó salvaguardar i millorar els beneficis de l'elit financera i empresarial. Per contra, tal vegada hauria estat bé no insuflar diners a la banca per evitar la fallida i sí nacionalitzar els sectors estratègics amb forts beneficis, com ara Repsol YPF, Telefónica, Banco Santander, Inditex, Iberdrola, Endesa...

El PSOE va intentar aplicar als Països Catalans mesures keynesianes (estimar l'oferta i la demanda i l'ocupació amb la intervenció estatal) amb el Plan E al gener del 2009, però se'n van adonar que no era suficient. La situació econòmica era massa greu i els diners de l'Estat insuficients (sense entrar a valorar les formes d'aplicació). Però què haguera passat si s'hagueren expropiat les empreses esmentades abans, haurien tingut prou diners?

El govern estatal francès i espanyol i el govern de les autonomies han optat per reduir el deute de l'Estat reduint despesa social i reduint el deute de les bancs i caixes fusionant-les i injectant-hi diners. La Generalitat principatina ha fet una retallada important en drets socials (sanitat, educació, cultura...), mentrestant el conseller d'Economia, Andreu Mas-Colell, va anunciar el 18 d'abril que volia baixar l'impost d'IRPF a les rendes més altes i va suprimir l'Impost de successions. Pel seu cantó, la Plataforma en defensa de l'aplicació de la Llei de dependència al País Valencià es queixava al març que la Generalitat entrebancava els processos burocràtics i 8.000 persones havien mort des que la llei era vigent esperant els diners. A la Catalunya del Nord el 2008, segons xifres de l'Institut d'estadística francès, vora el 20% de la població estava sota el llindar de pobresa...

Amb els diners que s'obtidrien de les nacionalitzacions es podrien crear empreses estatals que oferisquen serveis socials de tota mena que ara són necessaris. O es podrien crear empreses a nivell local gestionades directament per associacions veïnals, per col·lectius que treballen des de la proximitat, des de la base. O es podria oferir l'educació gratuïtament a tots els nivells per fomentar la inversió en I+D+R (tenint en compte amb quanta insistència se'n parla darrerament). Tot açò genera ocupació, alleugereix la càrrega econòmica que paguen els sectors populars pels serveis socials i, per tant, estimula el consum de productes i serveis que alhora es poden oferir des d'empreses públiques i aportar ingressos a l'Estat. Vaja, el mateix que estan fent empreses com ara Repsol YPF, Telefónica, Banco Santander, Inditex, Iberdrola, Endesa, però enduent-se els beneficis de manera privada i socialitzant les pèrdues.

“El capitalisme només es maquillava per fer-nos creure que es produïa un repartiment just de la riquesa”

palesant el seu taranna feixista. Dia a dia veiem com la justícia espanyola il·legalitza partits polítics de l'esquerra abertzale, mentre permet partits feixistes, racistes i xenòfobs. Dia rere dia veiem com la justícia espanyola es posa al costat de la banca i permet els desnonaments de la gent estafada i escanyada per les hipoteques.

La justícia espanyola no ha canviat, Guillem! Però cada vegada està més desprestigiada, i cada vegada hi ha més persones que no creuen en el sistema judicial espanyol.

Guillem, el capitalisme no ha canviat...

Aquest sistema econòmic que alguns moments de la història ha volgut dis-fressar-se com un sistema que permetia oportunitats per a tots i totes. El capitalisme només es maquillava per fer-nos creure que es produïa un repartiment just de la riquesa. Si en deteminats moments el capitalisme ha tolerat algunes millores i conquestes socials no ha estat de grat, sinó perquè la classe treballadora estava ben organitzada.

Ara, de nou, veiem com el capitalis-

Barcelona clou amb èxit les consultes sobre la independència

ABEL CALDERA BERGA

El passat 10A finalment es celebrava la consulta de Barcelona, després de més d'un any de treball organitzatiu. I es cloïa amb un èxit de participació que fulminava les previsions més pessimistes. També es celebraren consultes a una vintena de poblacions, amb resultats molt bons i algun punt negatiu, com la baixa participació de Gavà.

Si bé la consulta no venia precedida d'un context immediat de conflictivitat nacional, la mobilització va ser molt important, demostrant que la mobilització per l'autodeterminació no és excessivament dependent de conjuncions de tensió nacional com la sentència de l'estatut. Tot i així, diversos elements van jugar a favor de la mobilització. D'una banda, les declaracions de Jordi Pujol insinuant un suport als plantejaments independentistes, i el fet que Mas i bona part dels consellers acudissin a les urnes, ajudà a mobilitzar alguns sectors socials de l'òrbita convergent. Alguns voluntaris han explicat com algunes persones grans acudien a votar emparant-se en les declaracions de l'ex-president autonòmic. L'intent d'intoxicació contra les consultes d'El Periódico i el seu editorial "Així no" també generà una reacció que ajudà a la participació.

Però la clau de l'èxit rau en el treball de milers de voluntaris, les jornades de vot anticipat i la capacitat d'obrir fins a 352 col·legis electorals. El treball de base a nivell de districtes és el que ha permès l'èxit de la socialització de la consulta. Aquesta mobilització no ha estat exempta, però, de tensions. Els partits parlamentaris han intentat associar la seva imatge a les consultes, especialment la candidatura d'ERC amb la presència d'Anna Arqué, una de les cares visibles de l'organització de la consulta, a la llista electoral, i alguns moviments socials de la ciutat van expres-

L'èxit de la consulta rau en la capacitat de mobilitzar milers de voluntaris a tots els barris de la ciutat.

sar el seu malestar per la decisió de celebrar l'acte final de campanya al centre

"Dos dies després del 10A es presentà l'enèsim intent de vehicular políticament el moviment de consultes"

comercial Las Arenas, quan aquest havia estat objecte de fortes crítiques.

riors consultes la federació podia seguir cultivant l'ambigüitat, ja que qui s'hi implicava era la seva militància de les zones més nacionalistes del Principat, a Barcelona han hagut d'afrontar la disjuntiva del grau d'implicació dels seus càrrecs nacionals. Prova d'aquesta dificultat n'és el fet que el propi president de la Generalitat acabés votant "d'amatgat" en una seu de recollida de vot anticipat. Al final la gran majoria de dirigents van acabar passant per les urnes amb més o menys publicitat, però la polèmica que generà Duran i Lleida en desvetllar que la vicepresidenta autonòmica havia votat "no" evidencià la por de la federació de perdre suports entre el seu electorat antiindependentista. Els resultats de les consultes permeten intuir a traç gruixut quina és la posició de l'electorat convergent entorn el discurs independentista. Amb els resultats de Barcelona es pot afirmar sense por a equivocar-se de molt que la meitat dels votants que van optar per CiU el passat 28N no s'han sentit interpel·lats per aquesta convocatòria tot i conèixer els posicionaments de suport més o menys explícit d'Artur Mas i Jordi Pujol.

Tensions a CiU
A qui les consultes han suposat un augment de la tensió interna força gran ha estat a CiU. Si en les ante-

L'estirabot de Duran s'ha vingut a sumar a un seguit de declaracions i con-

en diversos sentits.

Un enèsim moviment per intentar canalitzar políticament les consultes

Dos dies després del 10A es presentà en públic el que està cridat a ser l'enèsim intent de vehicular políticament el moviment de consultes. A diferència dels anteriors (Suma Independència i Solidaritat), aquest no té un enfocament electoralista. La idea és reeditar l'Assemblea de Catalunya en versió independentista, i per això han convocat una Conferència el proper 30 d'abril al Palau de Congressos. El treball per posar les bases d'aquesta assemblea sembla, pel que s'exposa en els seus documents, que ha estat un treball a l'ombra fet el darrer any. De fet, fins fa una setmana no es coneixien els noms dels promotors del projecte. Quan aquests es van fer públics, tampoc no va suposar cap sorpresa, ja que els noms eren tots vells coneguts de l'independentisme barceloní. Caldrà veure l'evolució de la proposta per saber si aquesta troba un cert espai de mobilització social o és un simple intent de recompondre els plats trencats de la PDD.

"La clau de l'èxit rau en el treball de milers de voluntaris, les jornades de vot anticipat i la capacitat d'obrir fins a 352 col·legis electorals"

tradesclaracions del govern autonòmic en diverses matèries, que exemplifiquen que la descoordinació atribuïda insistentment al tripartit, és una característica del sistema polític català, evidenciant les dificultats entre gestionar un marc autonòmic i polític molt restringit i adequar el discurs a un electorat que demana canvis i contundència

El contrapunt

ABEL CALDERA BERGA

Una de les assignatures pendents de les consultes ha estat implicar les persones que no tenen reconegut el dret a vot a les convocatòries oficials però que sí que el tenien a les consultes. En el cas de Barcelona, aquest conjunt de persones sumaven més de dues-centes mil. Només un 6,23% va acudir a les urnes. El que en un principi va ser una demostració d'aprofundiment democràtic i de trencament amb la normativa estatal, es va anar diluint en el discurs de les coordinadores que organitzaven les consultes fins a esdevenir un element força marginal. L'electorat no habitual no va respondre a nivell de participació com en un principi s'esperava. Arran d'això sorgí la tendència a donar els resultats de participació fent servir els percentatges de vots sobre el cens electoral oficial, i no sobre el cos electoral convocat. Per això, molta gent ha assumit que la xifra de participació del 10A a Barcelona fou del 21,37%.

Vot negatiu: el vot negatiu a Barcelona s'ha situat per damunt de la mitjana del conjunt de consultes, però sense superar la barrera del 10%. Mobilitzar massivament els votants del no ha estat un objectiu fallit de l'organització de les consultes.

Immigració: en total van votar 10.247 persones que no tenien la ciutadania espanyola. El barri amb més participació de votants sense ciutadania espanyola ha estat Ciutat Vella. Un 10% dels vots recollits en aquest districte provenen de ciutadans sense papers espanyols.

Menors d'edat: el vot dels joves de 16 a 18 anys s'ha situat per sota de les dades de participació general. 3.147 joves menors d'edat han exercit el seu dret de vot.

Barris: si bé la participació ha estat més alta als barris més catalanoparlants, tots els districtes de la ciutat han obtingut uns percentatges notables. A tall d'exemple, Nou Barris, el districte amb menys participació (14,89% del cens oficial) ha obtingut més participació que el global de consultes com la de Terrassa o Lleida.

Massiva manifestació per denunciar els atacs a la cultura catalana i les retallades socials

RAFA ESCOBAR VALÈNCIA

València va veure el 16 d'abril com els seus carrers s'ompliren amb desenes de milers de persones que aprofitant el recordatori de la derrota d'Almansa el 25 d'abril del 1707 i la pèrdua de l'autogovern valencià, manifestaren el seu rebuig a les polítiques liquidacionistes social i nacionalment portades a terme per l'Estat espanyol i el govern de la Generalitat Valenciana.

La convocatòria d'aquest any ha segut especial per diferents motius, en primer lloc per la censura informativa que la Generalitat Valenciana ha exercit amb el tancament de la senyal de TV3 al País Valencià. Aquesta ha segut sense dubte la idea central dels convocants a la manifestació, diferents entitats polítiques, sindicals i culturals encapçalades per ACPV, associació que ha de fer front al pagament de sancions per un valor proper als 750.000 euros, pel fet d'emetre la senyal de la televisió autonòmica catalana sense haver rebut una llicència per part del govern valencià, el qual ha preferit concedir-les a mitjans de comunicació ultradretans i catòlics.

Però subjacents a aquest detonant de mobilització, que fins i tot va propiciar una breu actuació de Lluís Llach després de quatre anys; hi havia una sèrie de reivindicacions relacionades amb els retalls socials i el genocidi cultural que es pateix al País Valencià. Retalls que afecten a l'educació i com no a l'ensenyament del valencià a les escoles, que de mica en mica va perdent presència a l'educació secundària i postobligatòria. Retallades que també afecten a la qualitat del servei pel que fa a ràtios, infraestructures, manca de substitucions i precarietat dels treballadors i treballadores interins.

Al carrer es palpava una percepció latent de què ens trobem al principi del camí i que els sectors educatiu i també sanitari estan en el punt de mira dels governs valencià i estatal, els quals fan una aposta sistemàtica i decidida per la progressiva privatització de tots els serveis públics.

De la mateixa manera, un altre eix reivindicatiu que es pogué observar durant tota la jornada va ser la crítica als nombrosos casos de corrupció que esguiten al govern valencià i al seu president, Francisco Camps. Moltes foren les al·lusions i les referències en aquest sentit durant tota la jornada.

Es pot dir doncs que la mobilització d'aquest 16 d'abril, una de les més importants en assistència i en repercussió dels darrers anys respon al profund descontentament que experimenten importants sectors de la societat valenciana per la gestió dels governs estatal i autonòmic tant en l'àmbit cultural com en el social i econòmic. Tot això en un context preelectoral en el marc del qual inevitablement apareixen durant la mobilització sigles polítiques o sindicals que no participarien o ho farien amb una presència molt menor, en circumstàncies normals.

Els carrers de València van viure una de les manifestacions més importants dels últims anys //FOTO: Oriol Clavera

Presència important de l'esquerra independentista

Un cop més un dels blocs més nombrosos de la manifestació fou el de l'Esquerra Independentista, que amb una convocatòria unitària per part d'Endavant OSAN, Maulets, CAJEI, SEPC i COS va agrupar milers de manifestants. Prèviament a la manifestació, membres de COS, SEPC i Endavant protagonitzaren un acte polític en el qual denunciaren les retallades socials i nacionals pati-

des pels Països Catalans i la necessitat de la mobilització i la lluita per aconseguir la independència i el socialisme.

La commemoració del 25 d'abril també tingué però, unes connotacions importants a l'interior de l'Esquerra Independentista, pel fet que les seues dues organitzacions juvenils, Maulets i CAJEI, aprofitaren per escenificar el seu acostament en el context d'un procés de confluència que té com a objectiu la creació d'un referent juvenil sòlid en el

marc d'un moviment en creixement i progressiva vertebració.

Aquest apropament es plasmà en l'acte polític que el dia anterior totes dues organitzacions celebraren al centre social Ca Revolta de València i en la manifestació que el mateix dia 16 d'abril pel matí celebraren als carrers de Lliria, capital del Camp de Túria, que conclougué amb un parlament en el qual s'incidí en la unitat estratègica i política dels joves independentistes.

El PSOE en contra d'un concert benèfic a favor d'ACPV

REDACCIÓ VALÈNCIA

Tan sols tres dies abans de la nombrosa manifestació a València per commemorar la diada del 25 d'abril el PSOE de Sollana (la Ribera Baixa) va negar els permisos per un concert en solidaritat amb ACPV. A pesar de tot, l'organitzadora del concert, la CAJEI, va aconseguir traslladar l'acte a una sala de concerts de Manises. Segons la coordinadora de joves els beneficiaris "anaven destinats al pagament de la multa que el govern de Francisco Camps ha imposat a l'entitat ACPV per tal de tancar els repetidors de TV3 que aquesta tenia a territori valencià".

La CAJEI havia tancat amb una regidora de l'Ajuntament les condicions del concert (hora, lloc, dia...) i tres dies abans l'alcaldeessa del PSOE Alicia Hervás va comunicar que el concert estava cancel·lat. Segons la CAJEI, el mateix dia en què la batllessa comunicà la cancel·lació una parella de Guàrdia Civils acudiren al consistori per comprovar la situació dels permisos, la coordinadora de joves relaciona clarament la visita de la policia espanyola i la marxa enrere de la representant el PSOE.

Hervás va argüir problemes administratius i malentesos entre l'entitat que organitzà el concert i la regidora que de bon principi va donar els permisos. Amb tot, el concert es va realitzar i hi van tocar tres grups, animaren la festa tres punxa-discos i la sala de concerts es va omplir.

El jovent independentista es manifesta en la diada del 25 d'Abri a Lliria

FRANCESC BLANCO VALÈNCIA

La diada que recorda la desfeta d'Almansa fa tres segles no només es va commemorar a la vesprada a València sinó que les organitzacions juvenils de l'Esquerra independentista també ho feren al matí a Lliria. El 16 d'abril Maulets i CAJEI van convocar juntes una manifestació a les dotze del migdia en la capital del Camp de Túria. El jovent es va moure des de l'estació de metro de la vila cap al centre del poble en un ambient força animat. Els tres centenars de persones que assistiren van estar acompanyades d'una colla de dolçaines de Benaguasil i entre cançó i cançó el jovent escridassà lemes on es demanava la independència, el respecte pel territori, la lluita pel socialisme...

"Ni ducs ni Borbons"

En arribar a la plaça major de la vila la munió s'acostà a l'església de l'Assumpció i es va desplegar una pancarta amb el text "Ni ducs ni Borbons, alliberem consciències". D'a-

Els joves van recórrer els carrers de Lliria // FOTO: L'ACCENT

questa manera es va protestar pel mausoleu que hi ha dins l'edifici religiós dedicat al duc de Lliria (general de les tropes borbòniques) i on romanen soterrats tots els membres de la seua família. Es llegí un text explicant l'acte d'ocupació que va suposar la creació del Ducat de Lliria i l'origen del mausoleu, en acabar la manifestació va seguir pels

cèntrics carrers del poble. Açò va fer que moltes persones s'atansaren a la manifestació atretes pel rebombori, pels crits i per l'escena cridadora de centenars de joves amb banderes roges, liles i estelades.

Una altra acció es va realitzar abans d'acabar el recorregut. Al carrer Duc de Lliria es va apegar un adhesiu a la placa que dona nom a la via

i es va tancar el nom del duc estranger amb el nom de Joan Baptiste Basset, militar austriacista que va encapçalar la revolta valenciana contra Felip V al capdavant dels maulets.

Pel camí de la confluència

La manifestació va acabar a la plaça San Francesc on tothom es va seure per escoltar el parlament de l'Assemblea de Joves del Camp de Túria (CAJEI) i el parlament final de les dues organitzacions convocants. En ells es destacà el fil conductor que vincula els maulets de fa tres segles amb les persones que van lluitar contra el feixisme a la Guerra Civil i les actuals lluites per la independència i el socialisme. Es va defensar el procés d'unió juvenil com a força per seguir creant un moviment fort i es va encoratjar a la mobilització contra la precarietat social i laboral que patim. Per acabar l'acte Pau Alabajos féu una actuació i es començà el dinar popular on es van carregar les piles per la manifestació de València unes hores després.

Les retallades en sanitat encenen els treballadors del sector públic al Principat

REDACCIÓ BARCELONA

El passat dijous 14 d'abril unes 20.000 persones es manifestaren davant del Palau de la Generalitat de Barcelona per protestar contra les retallades socials previstes pel govern de CiU, especialment a sanitat i ensenyament. Aquesta protesta vingué precedida per les mobilitzacions del sector sanitari, que els dies anteriors realitzaren talls de carreteres, concentracions i manifestacions.

La magnitud de la mobilització evidencia el malestar existent entre els treballadors dels serveis públics i també entre bona part de la ciutadania. De fet, el ressò de la protesta ha provocat ja les primeres vacil·lacions a les files de CiU, amb declaracions i contradedicacions que han recordat allò del tripartit que Carretero quan era conseller definí com a Dragon Khan.

El discurs de les retallades s'ha mantingut ferm i invariable des de l'arribada de Mas al govern. De fet, l'estratègia comunicativa referent a les retallades recorda molt la utilitzada per Sandro Rosell quan accedí a la presidència del Barça. El discurs apocalíptic dient que a la caixa no hi havia ni un duro era l'avantsala de l'anunci de la teràpia de xoc que es pretén aplicar als serveis públics. Amb l'elecció de Boi Ruiz, expresident de la patronal de la sanitat privada, com a conseller de sanitat, CiU ja feia tota una declaració d'intencions de quin era el seu model.

El consens al voltant d'una reforma sanitària que externalitzés serveis, aprofundís en combinar un model mixt públic-privat i plantegés el copagament a mig termini ja es va anar gestant durant l'etapa de la consellera Geli. Abanderada de la idea del copagament, que el govern no es va atrevir a dur endavant, va constituir un comitè d'assessors amb l'objectiu d'aplanar el terreny per als canvis que es volien dur a terme. El consens s'amplià a la majoria de partits parlamentaris i també comptà amb una certa adscripció dels sindicats majoritaris.

Ara bé, la contundència de les mesures anunciades per Boi Ruiz ha fet que alguns d'aquests suports hagin fet una passa enrere, almenys a nivell públic. Que el discurs del PSC retornaria a la retòrica de la defensa dels serveis públics era previsible. El que potser no era tan previsible és el fet que Miquel Vilardell, president del

Els manifestants van omplir la plaça Sant Jaume

consell assessor del departament de salut i també del Col·legi de Metges de Barcelona, demanés públicament a la Generalitat que aturés les retallades.

Si bé tot apunta a que les declaracions de Vilardell són degudes a la pressió dels metges col·legiats, aquest reposicionament sembla tenir, però, una cara B. El mateix Vilardell en les

seves declaracions reclamava un pacte entre tots els partits polítics per buscar una fórmula que permetés la sostenibilitat del sistema. Dies després, l'economista Sala i Martín explicitava a TV3 aquesta alternativa: si no es volen retallades en sanitat, caldrà aplicar el copagament.

Exactament la mesura que es proposava a l'anomenat Informe Vilardell del comitè d'assessors.

Els sindicats majoritaris estan jugant, també, un paper ambigu. Si bé formalment la seva posició és contrària a cap tipus de retallada, la seva actuació en les mobilitzacions ha estat intentar frenar-les i reconduir-les cap a una taula de negociació monopolitzada per ells. En no haver aconseguit això, s'han arribat fins i tot a desmarcar de les protestes dels treballadors. Precisament, els treballadors han protagonitzat un procés assembleari que ha acabat desbordant els sindicats majoritaris i imprimint combativitat a les protestes.

“Els treballadors han organitzat les protestes al marge dels sindicats majoritaris”

Mobilitzacions als hospitals de l'àrea de Barcelona

Hospital de Bellvitge

Els treballadors d'aquest hospital van protagonitzar entre el 6 i el 8 d'abril diversos talls de trànsit. També celebraren diverses assemblees de treballadors per decidir el calendari de mobilitzacions. Segons informa el setmanari Directa, la tensió entre els treballadors i els representants sindicals d'UGT i CCOO va provocar alguns incidents, i el propi gerent de l'hospital va haver de marxar escortat pels serveis de seguretat. El 13 d'abril més d'un miler de treballadors de l'hospital van tallar la C-31.

Hospitals de Barcelona

El 13 d'abril es produïren a primera hora de la tarda un seguit d'accions de protesta dels diversos centres hospitalaris. Mig miler de treballadors de la Vall d'Hebron van protagonitzar un tall de trànsit a la Ronda de Dalt, mentre que un altre mig miler de l'Hospital Clínic van tallar el carrer Urgell. També mig miler de treballadors de l'Hospital del Mar, per la seva banda, tallaren la circulació de la Ronda Litoral.

Hospital de l'Esperança de Barcelona

El dimarts 12 d'abril centenars de

persones es manifestaren pels carrers de Gràcia convocats per l'Assemblea dels Drets Socials i les treballadores de l'Hospital de l'Esperança contra les retallades previstes en aquest centre.

Aquestes retallades es concreten en el tancament de 50 llits (dues plantes senceres), les operacions de tarda i el servei d'urgències. Aquest hospital ja va estar amenaçat per les retallades als anys 90, però la mobilització veïnal va impedir que aquestes es duguessin a terme.

Sabadell

El dia 13 d'abril, en el marc de les mobilitzacions a diversos hospitals del Principat, un miler de treballadors de la sanitat, tant de l'hospital Parc Taulí com dels CAP, es manifestaren a Sabadell contra les retallades. Al Parc Taulí, les retallades previstes es concretaven en el tancament de fins 200 llits i la reducció d'un 10% de les visites. La

reducció de la plantilla ja s'ha començat a dur a terme en no renovar els contractes temporals.

I, per agreujar la situació, el govern va anunciar a mitjans de març que les obres del nou Hospital Ernest Lluch no s'iniciarien fins el 2013, quan des de 2009 la Generalitat tenia compromesa una partida de 97 milions d'euros per a la seva construcció. Aquest hospital, situat a Montcada i Reixach, havia de donar servei a la població del sud del Vallès i descongestionar així el Parc Taulí. El Vallès és una de les zones del país amb més dèficit d'atenció hospitalària del Principat, fet que l'ha convertit en territori abonat per a la proliferació de mútues privades.

La reivindicació d'una sanitat pública de qualitat ha estat un dels principals eixos mobilitzadors del moviment veïnal. Agrupats en una plataforma per la sanitat pública, s'ha anunciat per al proper 30 d'abril una manifestació a Sabadell que s'espera que sigui multitudinària.

Milers de joves omplien Campos per defensar la llengua

REDACCIÓ PALMA

Unes 14.000 persones han tornat a convertir l'Acampallengua en el principal referent juvenil de Mallorca en la lluita per la defensa del català. Nins, nines i joves de totes les edats han participat en la dotzena edició de la trobada en defensa de la llengua, que s'ha celebrat el segon cap de setmana d'abril a Campos, com sempre, de la mà de Joves de Mallorca per la Llengua.

La trobada ha transformat la localitat de Campos, durant dos dies, en un escenari reivindicatiu i cultural, amb la participació de molts col·lectius i colles diferents que també han aportat el seu granet d'arena en fer de l'Acampallengua un esdeveniment realment massiu i participatiu.

Entre les entitats que han estat presents a la trobada es troba la mateixa Universitat de les Illes Balears (UIB), amb una jornada acadèmica de "normalització lingüística" dirigida als estudiants. Així, aquest espai ha comptat, entre altres, amb conferències del professor universitari Gabriel Babiloni, el militant ecologista Miquel Àngel March, el membre de la Universitat Oberta de Catalunya (UOC) Llorenç Valverde, l'artista d'Obrint Pas Xavi Sarrià o el president d'A Mesa pola Normalització Lingüística (Galícia) Carlos Callón.

L'Acampallengua és una cita imprescindible de l'agenda dels PPCC en defensa de la llengua

A més, i com ja ha estat un costum en els darrers anys, l'Acampallengua 2011 ha assolit el seu punt més reivindicatiu amb la presència de l'Espai Rebel, assentat en una plaça de Campos i a càrrec dels joves i estudiants independentistes de Maulets i el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC).

Concert massiu

Val a dir, però, que l'activitat més massiva de l'Acampallengua ha estat el concert de dissabte vespre, que va

haver de començar a mitjanit per mor de la projecció del partit Madrid-Barça. Milers de joves van estar atents a la pantalla per gaudir pocs minuts després de la música de grups com Oprimits, Ocults, Pota Lait i els mítics Obrint Pas.

Unes hores abans, a les quatre de l'horabaixa, alguns dels grups més novells de Mallorca ja havien ofert un concert a una de les places de Campos. Es tractava d'una de les múltiples activitats que van omplir la localitat durant els dos dies d'Acampallengua.

Més enllà de la zona d'acampada, durant l'esdeveniment s'ha celebrat una demostració de geganters amb diverses colles de Mallorca acompanyades per la música de les xeremies; una mostra de música i cançó d'autor, amb Andreu Valor i Pepet i Marieta, entre altres; a més d'activitats esportives i tallers lúdics de futbet, cartes, sexe, bàsquet, parxís, truc, pinacle, rondalles, teatre, perruqueria, dards, futbolí, rol, foc, malabars, batucada, escacs, ball de bot, catan i un llarguíssim etcètera.

Contra part del PP

Aquests han estat algunes de les activitats que s'han celebrat i que durant tot el cap de setmana han estat acompanyades per un ambient festiu i de reivindicació per la llengua i la cultura pròpies. Joves de Mallorca per la Llengua ha fet públic un comunicat que carregava obertament contra "la cúpula" i "un sector extremista molt minoritari" del PP balear, que en els darrers mesos ha començat a qüestionar l'actual Llei de Normalització Lingüística i el sistema d'immersió a les escoles de Mallorca.

Joves de Mallorca per la Llengua, que ja té 17 anys de vida i organitza l'Acampallengua des de 1997, ha elaborat també un seguit de demandes a la classe política perquè deixi d'utilitzar el català com a arma electoral i es defensi la llengua en àmbits clau pel jovent com l'ensenyament, el cinema o els mitjans de comunicació.

Divuit anys de l'assassinat de Guillem Agulló

FRANCESC BLANCO VALÈNCIA

El militant independentista Guillem Agulló un any més va ser homenatjat als Països Catalans. L'11 d'abril va fer 18 anys que fou assassinat per un feixista i l'associació cultural Ca Bassot de Burjassot (l'Horta) el va retre homenatge. Desenes de persones es van concentrar a la plaça de l'Ajuntament on es va llegir un comunicat, es desplega una pancarta on es llegia "Guillem la teua lluita a les nostres mans". Des del seu poble natal se'ls va recordar "com un lluitador i com una víctima dels feixisme".

L'acte va ser el tret d'eixida a la setmana antifeixista, de l'11 al 15 d'abril, que va organitzar l'entitat cultural de Burjassot. Al llarg d'aquesta setmana es va donar una visió de la lluita contra el feixisme al País Valencià. En un dels actes també hi van actuar Xavi Sarrià i Pau Alabajos.

Per altra banda, la concentració a Burjassot no va ser l'únic acte en memòria de Guillem Agulló. La plataforma Acció Popular Contra la Impunitat va organitzar el mateix 11 d'abril un acte a l'edifici Octubre-Centre de Cultura Contemporània de València. Hi va assistir el pare de Guillem Agulló, Esteban Ibarra, president de Moviment Contra la Intolerància; David Fernández, periodista i activista i Miwa Buene nascut al Congo i en cadira de rodes des que el 2007 va rebre una pallissa d'un racista en Alcalá de Henares.

Fukushima revifa les protestes antinuclears als Països Catalans

BORJA CATALÀ MANISES

La catàstrofe de la central de Fukushima no només ha tornat a posar damunt de la taula el debat al voltant de l'energia nuclear, sinó que ha donat nova empenta al col·lectiu que duïen dècades demanant el tancament de les centrals productores, com hem vist les darreres setmanes a diferents punts dels Països Catalans.

El diumenge 17 d'abril, l'Arc de Triomf de Barcelona va quedar parcialment cobert per una pancarta en què es podia llegir "Nuclears? No, gràcies". L'acció va formar part d'una concentració de protestat organitzada per la coordinadora Tanquem les nuclears en el marc de la Fira de las Terra. Aproximadament un miler de persones s'hi van sumar amb els rostres ocults rere unes màscares on hi havia dibuixat el sol somrient, símbol de la lluita antinuclear.

Anna Rosa Martínez, portaveu de la plataforma, va lamentar que 25 anys després de Txernòbil -el 26 d'abril es commemora el quart de segle d'aquell accident-, no s'havien après les lliçons sobre els

perills de les nuclears. Durant la protesta es va llegir un manifest de rebuig a aquesta energia i es va guardar un minut de silenci per les víctimes que ha causat tant el seu ús bèl·lic com el civil.

Protestes arreu

Una setmana abans, el dissabte 9, a València més de mil persones es van manifestar sota el lema "Viure bé, sense nuclears. Tanquem Cofrents", convocades per la plataforma social que lluita pel tancament de l'única central nuclear del País Valencià. La marxa, que va acabar davant de la delegació del govern central, al carrer de Colom, va estar encapçalada per membres de Tanquem Cofrents i d'organitzacions contràries a la instal·lació a Zorra (Vall de Cofrents) del cementeri de residus nuclears. L'acte va servir per exigir el tancament immediat de Cofrents i també per recordar les víctimes de la fuga de Fukushima. La central valenciana és molt semblant a la japonesa i té un llarg historial d'incidències.

D'altra banda, el Col·lectiu Antinuclear de Barcelona ha organitzat les darreres setmanes dues xarrades

L'accident de Fukushima ha emmudit els defensors de la nuclear

per difondre les tesis contràries a aquesta contaminant font d'energia. El dijous 7 d'abril, Marcel Coderch, enginyer doctorat de l'Institut Tecnològic de Massachussets i membre del Consell Assessor per al Desenvolupament Sostenible va pronunciar a l'Ateneu la Torna de Grà-

cia la conferència *El cigne negre de l'energia nuclear*. El dia 14, a les Cotxeres de Sants es va poder assistir a la conferència de l'enginyer nuclear François Diaz Maurin *Com el desastre de Fukushima ens permet qüestionar la viabilitat de l'energia nuclear*.

“Volíem superar l'autoconsum i el discurs de l'esquerra independentista més enllà de les seues fronteres”

Hem reunit tres de les persones que van arrencar L'ACCENT i que avui continuen formant part del projecte. L'Andreu Ginés, l'Àlex Tisminetzky i la Laia Altarriba conversen i recorden com van ser els inicis del periòdic quinzenal que ja ha arribat als 200 números.

ÀLEX: Us recordeu del principi? Com va ser que ens animéssim a impulsar L'ACCENT?

LAIA: Jo recordo que un company del barri, de Gràcia, havia viatjat a Itàlia, i ens va portar alguns diaris comunistes italians, i ens el miràvem amb enveja, perquè a nosaltres, a l'esquerra independentista, ens faltava un mitjà a través del qual expressar-nos. Com també ens miràvem amb enveja el *Gara*, que feien a Euskal Herria. I aleshores vam dir: “Nosaltres també ho hem de fer”. Però és clar, no teníem els recursos per fer un diari. I vam començar-hi a donar voltes i vam decidir que sí que ens vàiem capaçes de fer una publicació quinzenal. Això sí, en format diari, això ho teníem molt clar.

ÀLEX: I aleshores ens ho va dir a altra gent de Barcelona.

LAIA: Sí, i vam formar un primer petit grup de gent que érem militants d'Endavant per impulsar-ho.

ANDREU: I va ser quan em va venir a proposar que m'hi sumés. Jo em vaig incorporar al projecte quan la idea ja havia brollat, i amb l'objectiu d'ampliar la representativitat territorial em vaig encarregar de contactar amb més gent del País Valencià per incorporar-se al projecte. Si no recorde malament érem militants d'Endavant, de Maulets i del CEPC, a més d'altres persones sense militància però vinculades a l'esquerra independentista.

LAIA: A qui vas anar a buscar del País Valencià?

ANDREU: Vaig acudir a la gent que havia conegut durant l'activisme estu-

diantil. En general, les persones eren receptives, segurament perquè compartíem inquietuds i també maneres de concebre el moviment.

LAIA: El que vam ser incapaços en aquell moment va ser d'engrescar gent de les illes. Ens ha costat molts aconseguir-ho. I la Catalunya Nord és encara una assignatura pendent, tot i que de tant en tant hem tingut col·laboradors del nord del país.

ÀLEX: Crec que és destacable que al principi els que vam iniciar el projecte érem molt joves, no crec que cap de nosaltres arribés als 25 anys. I la gran majoria no érem ni estudiants de periodisme, sinó que la nostra voluntat era fer arribar al màxim de gent les idees i les campanyes de l'independentisme d'esquerres. La meua percepció és que teníem la sensació que fèiem mil i una xerrades, manifestacions i accions de tot tipus, però hi havia molta gent que només sabia de nosaltres a través d'una premsa al servei de desprestigiar-nos. Volíem arribar de forma directa a la gent.

ANDREU: Supose que a tots ens unia la impotència de veure com l'esquerra independentista era incapaç de projectar-se al mitjà que existien i alhora ens unia el convenciment teòric de la necessitat d'un mitjà de comunicació propi.

ANDREU: Quan L'ACCENT va néixer estàvem en un context de replantejament del conjunt del moviment independentista. Al principi dels 2000 estàvem eixint d'una llarga crisi amb noves idees i nou projectes, i L'ACCENT pretenia donar consistència al nou moviment que s'estava forjant.

ÀLEX: Jo crec que ara, després de

200 números, cal remarcar que no érem conscients del que significa treure cada dues setmanes una revista per distribuir en un territori tan extens com els Països Catalans, ben escrita i maquetada, en color i de 16 planes. Recordo els primers números, i l'orgull en veure els primers Accents, encara que fossin en blanc i negre, amb una maquetació que ara ens faria riure i de només 8 planes. Han estat anys de continu creixement, i també de mil dubtes i debats en cada millora; si podíem assumir econòmicament més planes, les propostes de noves maquetacions,...

LAIA: El que vam tenir clar des del principi és que l'àmbit del periòdic havia de ser els Països Catalans. Això era una dels eixos vertebradors, perquè precisament nosaltres el que volíem era reforçar aquest àmbit tant esquarterat i silencià. L'objectiu de L'ACCENT sempre ha estat donar normalitat a la nació completa.

ANDREU: Sí, era un dels requisits sense el qual no volíem començar. No volíem que fóra un periòdic de Barcelona distribuït a tots els Països Catalans, sinó un periòdic fet i pensat a i des de tots els Països Catalans. Com deïem abans, va costar un poc més muntar la redacció a les Illes, però sempre hem tingut clar que els Països Catalans eren alguna cosa més que una etiqueta a la capçalera.

ANDREU: Recordo que les primeres reunions les férem a l'ateneu la Rosa de Foc, local d'Endavant a Ciutat Vella de Barcelona.

LAIA: Bé, no, en realitat les primeres les vam fer a la Barraqueta, el local d'Endavant de Gràcia!

ANDREU: Ja surt la gràcia reinventant el seu barri. Jeje.

LAIA: És que les primeres primeres, quan encara no havíem parlat amb tu, sí que eren a la Barraqueta. Però és cert, les reunions en què vam comen-

çar a donar forma a la idea les fèiem a la Rosa de Foc.

ANDREU: I quan ja ho teníem una mica madur, aleshores vam fer la reunió a Benicàssim, al costat de Castelló de la Plana.

LAIA: I tant. Recordo un cap de setmana maratoniat de reunió. Ens hi vam posar el divendres a la tarda, diria. El que no ens sortia era el nom del periòdic, no hi havia manera. Així que el dissabte vam marxar a prendre alguna cosa després de sopar sense nom. I allà, fent unes cervesetes, mig fent broma, algú va dir: “Què us semblaria L'ACCENT?”, i ens va agradar de seguida.

ANDREU: Durant aquell cap de setmana vam debatre sobretot aspectes econòmics, organitzatius i de continguts. No vam tenir debats sobre el plantejament del periòdic, diria que érem bastant unànimes en la nostra idea. Pense que això fou un dels punts

forts del projecte i donat consistència a res, amb el temps algun conflicte interna per diferències

LAIA: De debats n'havia però les bases fonamentals compartíem del tot d'àmbit de Països Catalans referent per tot independentista, però explicar coses que i enllà de l'àmbit polític. Precisament per això gratuït: perquè fos bar a qualsevol per

ANDREU: Sempre volíem superar l'autoconsum del discurs independentista més enllà de les fronteres; però allò L'ACCENT servia per a la formació i consolidació. Sempre ens hem mantingut objectiu.

La primera portada, de gener de 2003, se centrà en temes del País Valencià; en el número 50 s'introduí el color i un canvi de disseny. Amb la posterior ampliació de pàgines s'encomanaria un nou disseny que ha perdurat fins el número 200.

racó
de la corbella
obert de dilluns a dissabte
desdejunis, esmorzars i sopars...
al barri de Velluters, València
692083338

Des de viles i ciutats
amb la comunicació
popular!
Vila de Capellades
Candidatura d'Unitat Popular
www.viladecapellades.cat

**coordinadora
obrero
sindical**
www.sindicatcos.cat

café bar
entrepans, tapes i sopars
carevolta.org
santa teresa, 10 valència
96 392 20 88

llibreria Sirga
c/ Tordera, 34 (Gràcia)
de dilluns a dissabte de 17:00 a 20:30
lasirga@gmail.com

L'ACCENT

Projectar l'accentista

ÀLEX: Un cop va arrencar el projecte, i per tal que tothom hi pogués participar, les reunions setmanals les feiem per internet, però fa només vuit o nou anys la tecnologia no anava tant ràpid com ara, l'internet es prenien el seu temps en posar-nos en contacte i les aportacions es feien eternes. Recordo fer el sopar i mil i una coses de casa mentre l'ordinador es connectava a la xarxa. També és cert que a més d'un curiosament sempre se li desconnectava l'internet en el moment que començava el partit del Barça...

ANDREU: Abans de començar amb regularitat, va decidir fer dos números especials el setembre i l'octubre del 2002, coincidint amb les diades. Eren números de prova que ens havien de servir per aconseguir el suport necessari per començar a eixir periòdicament. Els vam fer un poc com si ens llançàrem d'un penya-segat. Dúiem molt de temps reunint-nos i vam decidir que ja era hora d'eixir al carrer.

LAIA: El primer número, el que va sortir l'Onze de Setembre, el vam fer a casa del maquetador, i va anar prou bé. Però el problema el vam tenir amb el segon, perquè en una operació policial van detenir-lo.

ANDREU: Sí, just abans de començar a maquetar el periòdic. I resulta que la policia li va "segrestar" l'ordinador, que era l'únic lloc on teníem la maqueta... Així que vam haver de buscar algú a corre-cuita que ens fes de nou la maqueta, a partir de les impressions del primer número.

ÀLEX: En aquell escorcoll, la Brigada d'Informació de la policia va trobar una carpeta plena de fotos del nostre arxiu, on hi havia imatges retallades de diaris i revistes de Franco, Aznar, altres polítics i també de manifestacions, i en va tenir prou per a buscar connexions "terroristes". Això ens va servir per començar a guardar les fotos en arxius informàtics i deixar enrere les carpetes plenes de milers de fotos dels diaris que col·leccionàvem compulsivament, jeje.

LAIA: Ja a partir del gener, quan vam arrencar de debò i sortíem cada quinze dies, un grupet de gent anàvem a casa del maquetador a fer el tancament els diumenges. Ens passàvem tot el diumenge allà: acabant articles, corregint textos, ajudant a maquetar, reclamant els textos que no s'havien enviat, buscant fotos, etc.

ÀLEX: El record que tinc dels primers tancaments és que eren eternals i sorollosos a cases particulars dels maquetadors. Tothom volia participar i opinar de la portada, dels articles o de tot plegat, i com que no teníem local era a les nostres pròpies cases on s'aplegaven set, vuit o més persones, i s'aprofitava per comentar totes les novetats polítiques, i també les xafarderies, és clar, jeje. Crec que poc a poc les coses es van posar al seu lloc, i els tancaments van ser més operatius, però aquells primers merders tenien la seva gràcia, i van aju-

dar a crear el grup que va seguir fent la publicació. També cal fer un especial reconeixement pels soferts companys de pis dels maquetadors, que cada quinze dies s'esforçaven perquè entre tant de xivarri no faltés un bon sopar per a tots plegats.

LAIA: El que jo recordo d'aquells inicis era molta il·lusió. Jo estava convençuda del que anàvem a fer, potser perquè no era conscient de la feinada que ens esperava! Però recordo molta il·lusió.

ÀLEX: Sí, jo recordo molts nervis i emoció. Crec que si a molts de nosaltres ens ho haguessin preguntat en aquell moment, no apostaríem que L'ACCENT aguantaria 200 números ininterromputs.

ANDREU: Pense que no érem conscients de l'esforç que és fer un periòdic quinzenal. Però teníem molta il·lusió i més temps del que disposem hui en dia.

LAIA: Recordeu el que ens deia la gent quan vam començar a explicar el que volíem fer?

ANDREU: Les opinions eren variades. D'una banda perquè la divisió de l'esquerra independentista provocava recels de tots els projectes que pogueren estar vinculats a un o altre sector. També hi havia molt d'escepticisme perquè altres projectes comunicatius havien fracassat amb anterioritat. Però al mateix temps, de seguida hi va haver gent que va valorar l'esforç, el plantejament i, sobretot, la utilitat d'un mitjà com L'ACCENT.

LAIA: Jo tinc la sensació que la majoria de gent no creia en el projecte, et miraven amb recel quan li explicaves. Crec que gairebé ningú es creia que ens en sortiríem.

ANDREU: Però mira, ja hem arribat als 200 números.

Al voltant dels signes de puntuació: L'Accent

JORDI MARTÍ FONT

Mitja teulada damunt de les cinc vocals fa màgia noBorràs i quan aixequem el mocador en tenim dues més, de vocals. I només depèn de la inclinació de la mitja teulada, de res més que això, que les diguem obertes o tancades. Quan és teulada sencera es diu circumflex però nosaltres no l'usem ni falta que ens fa. Certament, les catalanes tenim certa tendència a posar noms de signes de puntuació a les nostres publicacions: "El Punt" tenia un suplement humorístic anomenat "La Coma", i "L'Accent" mateix, de qui he parlat abans i de què em toca dir-ne mil cinc-cents caràcters a petició de la Laia.

I què en diré? Doncs coses bones i boniques, la majoria, sempre gratis. Perquè ho són les meves paraules i la mateixa publicació, gratis, portaveu de les esquerres independentistes, feta amb intel·ligència i obertura de compàs, capaç de ser part de la infectació tot i que encara no sabem què infectem, amb voluntat de fer seccions inclusives i obertes com cap altre però alhora radicals dels que van a l'arrel i no es queden en els noms. Bé, de pamfletaris no ens en podem escapar cap de nosaltres començant per mi mateix, però per sort, cada cop més ho som menys i alhora no ens avorrim ni avorrim tant com feiem.

Per recordar? Doncs les col·laboracions a la vaga del bus de Barcelona, a les vaguetes generals que anem fent i que un dia seran vaga, etc., però sobretot la feinada feta per construir la cultura d'esquerres catalana, d'esquerres de cap a peus, i catalana de tota la nació. Recordo i cito encara ara la defensa de Blasco Ibáñez en no sé quin aniversari de no sé quina efemèride de la seva vida. Apropiar-nos-el és tenir intel·ligència més enllà de titllar-lo de republicà espanyolista, que és el que era..., i anticlerical! I, d'altra banda, la millor secció d'economia (per contundent, oberta i entenedora) en premsa alternativa catalana a càrrec de l'Àlex. No ho és tot però aquí s'acaba l'espai. Al número 400 ja parlarem de les coses que no m'agraden...

Al llarg dels anys s'han realitzat molts especials, tant per encàrrec d'organitzacions com per a esdeveniments destacats

allò que ens ha... De totes mane... sí que hi hagué... ern... i alguna bai... de plantejament.

ni va haver molts, mentals sí que les... que havia de ser... catalans, que volia... a l'esquerra inde... que també volia... interressessin més... ític d'on naixia. I... xò volíem que fos... fàcil fer-lo arri... sona.

destacàvem que... autoconsum, i pro... l'esquerra inde... nllà de les seues... hora volíem que... per a vertebració... ció del moviment... arcat aquest doble

Un grup d'entitats catalanes i d'altres punts de l'Estat espanyol van adreçar un article al diari *Avui* en resposta a un article escrit per diverses persones que criticava la campanya de boicot contra l'Estat d'Israel. L'*Avui* va publicar un fragment de l'article de resposta. L'ACCENT hem volgut donar ressò als arguments de les entitats que el van elaborar i el publiquem sencer.

El boicot a Israel com a estratègia per al compliment del Dret Internacional a Palestina

Els sotasignats som grups de la societat civil que, des de diversos punts de l'Estat espanyol, promovem el Boicot, Desinversió i Sancions (BDS) contra l'Estat d'Israel. Hem cregut oportú respondre a l'article publicat el 31/03/11 al diari AVUI on diversos ciutadans bascos, catalans i gallecs mostraven la seva oposició al moviment internacional pel BDS. Creiem que en el mencionat article es distorsionen tant els valors com els objectius del BDS, i ens veiem per tant en l'obligació d'explicar-los als signataris de la carta i al conjunt de la ciutadania.

Primerament volem deixar clar que el BDS és una estratègia no-violenta que no es dirigeix contra les ciutadanes i ciutadans israelians, sinó contra les institucions israelianes que promouen la violació sistemàtica dels drets fonamentals del poble palestí; excepcionalment, també contra ciutadans israelians de referència que defensen obertament les polítiques il·legals d'aquestes institucions. També es dirigeix contra totes les organitzacions internacionals (empreses, universitats, sindicats, etc.) que es beneficien de l'ocupació israeliana o en són còmplices.

El BDS no és una estratègia racista que busqui "revifar l'odi contra els jueus". Les accions del moviment no es dirigeixen contra cap grup religiós, ètnic, nacional ni lingüístic concret, sinó contra unes polítiques governamentals que són contràries al Dret Internacional, com són la colonització, l'apartheid, i la neteja ètnica. La millor prova d'això és el suport creixent que el BDS rep entre jueus de tot el món, com són la periodista canadense Naomi Klein, l'historiador israelià Ilan Pappé, o la filòsofa estatunidenca Judith Butler. També rep el suport d'organitzacions com Jewish Voice for Peace (Estats Units), la Coalició de Dones per la Pau (Israel) i el grup israelià que promou el BDS, anomenat "Boicot des de dins". Condemnem la utilització sistemàtica de l'antisemitisme contra tota persona o organització que critica les polítiques d'Israel.

El moviment internacional pel BDS no es posiciona sobre la conveniència de la fórmula dels "dos Estats". El que

La denúncia de les empreses que col·laboren amb Israel s'ha estès arreu d'Europa

ens orienta són els Drets Humans i el Dret Internacional. Tal com explica la crida que el 2005 van fer més de 170 organitzacions de la societat civil palestina, l'objectiu del BDS és mantenir la pressió sobre Israel fins que aquest

de totes les terres àrabs i el desmantellament del Mur.

·el reconeixement del dret fonamental dels ciutadans àrab-palestins d'Israel a una igualtat completa.

·la implementació del dret al retorn dels refugiats palestins, tal com estipula la resolució 194 de l'ONU.

Com es pot veure, la crida que inspira el moviment internacional pel BDS només exigeix el compliment del Dret Internacional i el respecte als drets del poble palestí, i en cap cas parla de la "destrucció d'Israel com a solució final". Nosaltres també defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, tal com contempla el Dret Internacional.

Sobre la "infame comparació" que fa el moviment pel BDS entre el règim israelià i el règim d'apartheid de l'antiga Sud-Àfrica, hem de dir que aquesta té un sòlid fonament jurídic en base al que el Dret Internacional tipifica com a "crim d'apartheid". Cal dir que la definició del règim israelià com a règim d'apartheid també l'ha feta l'ex-president dels Estats Units Jimmy Carter, així com molts sud-africans que van patir aquell règim racista, entre

ells el premi Nobel de la Pau Desmond Tutu. La campanya de boicot, desinversions i sancions que durant tres dècades es va aplicar amb èxit contra el règim d'apartheid sud-africà és sens dubte una font d'inspiració per al nos-

tre moviment.

L'estratègia del BDS neix de la constatació que el diàleg i la negociació, des de la firma dels acords d'Oslo el 1993, no han portat el reconeixement dels drets fonamentals del poble palestí. El diàleg és l'opció més desitjable per a la resolució d'un conflicte, però la incapacitat de la comunitat internacional, la manca de voluntat israeliana i la debilitat palestina han abocat una negociació rere altra al fracàs. En aquest context, el BDS és l'estratègia més eficaç amb la que comptem les persones que desitgem una pau justa a Israel/Palestina, on siguin respectats per igual els drets dels dos pobles que hi viuen.

"Volem deixar clar que el BDS és una estratègia no-violenta que no es dirigeix contra les ciutadanes i ciutadans israelians"

reconegui els 3 drets fonamentals del poble palestí:

·la fi de l'ocupació i la colonització

"El moviment internacional pel BDS no es posiciona sobre la conveniència de la fórmula dels 'dos Estats'"

Signen aquest article:

Grup BDS Catalunya
BDS Mallorca
EH-Palestina Sarea
BDS Madrid
BDS Galiza
Plataforma para el Boicot Académico a Israel (PBAI)
Comissió Universitària Catalana per Palestina (CUNCAP)
Red Solidaria Contra la Ocupación de Palestina (RESCOP)
Associació Catalana de Jueus i Palestins - JUNTS

L'ACCENT

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Ser subscriptor de L'ACCENT et permet rebre a casa cada quinze dies la publicació i col·laborar amb el projecte d'informació popular i compromes amb la realitat dels Països Catalans

NOM i COGNOMS

ADREÇA
CODI POSTAL i POBLACIÓ

TELF. & ADREÇA ELECTR.

TIPUS DE SUBSCRIPCIÓ
(Individual)

TRIMESTRAL (15 E.) SEMESTRAL (30 E.) ANUAL (60 E.)

Envieu aquesta butlleta per correu a: L'ACCENT, C. Maldonado, 46 baixos, 46001 València // L'ACCENT, Tordera 34 baixos, 08012 Barcelona // truqueu al 646 981 697 o bé envieu un correu electrònic a l'accent.cat@gmail.com

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

NOM DEL TITULAR
POBLACIÓ

ENTITAT

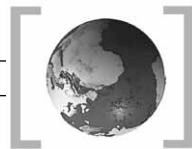
OFICINA

CONTROL

NÚMERO DE COMPTA

Us prego que fins a nova ordre carregueu al compte corrent o llibreta indicada el rebut que us presentarà L'Accent en concepte de subscripció.

SIGNATURA

"Som a la vigília d'un gran desplaçament com el de la guerra"

L'AUTORA

Javier Gurriarán i Domingo Tum Mejía, activistes de la causa maia

A pesar que la guerra civil ja fa més de deu anys que va acabar, la població indígena de Guatemala continua exposada a desplaçaments massius i pèrdua de territoris. Avui però, no són els grans latifundistes interns els que amenacen les formes de vida tradicionals dels maies, sinó grans empreses internacionals - sovint amb socis guatemalencs - que promouen grans projectes miners, hidroelèctrics o petrolers. Uns projectes que, a pesar que venen amb la promesa de feina i desenvolupament, han rebut una forta oposició de les comunitats afectades. Per explicar aquesta qüestió, Javier Gurriarán i Domingo Tum Mejía, dos històrics activistes de la causa maia, van venir fins a València per participar a la "Trobada internacional per a la recuperació de la memòria col·lectiva", organitzada per Acsud-Las Segovias del País Valencià.

Javier i Domingo denuncien l'estratègia per desposseir la població indígena dels recursos naturals a Guatemala // FOTO: Helena Olcina

JOAN CANELA VALÈNCIA

El problema de la terra a Guatemala ve d'antic, però ara, enlloc d'enfrontar-se a terratinents ho fan amb grans empreses mineres o energètiques. És un problema nou?

JAVIER GURRIARÁN: En realitat no, el contingut del problema és el mateix a cada conquesta. Podem seguir una mateixa línia contínua que va des de la colònia fins a l'actualitat, passant per la guerra [civil guatemalenc, entre el 1960 i el 1966]. Del que es tracta és de controlar el territori i expulsar la gent. Perquè? Doncs perquè la gent en moviment, desarrelada, és més vulnerable. Sigui a la matança, sigui a l'aculturització. I aquesta és la mateixa estratègia una i altra vegada. Primer desplaçar i després concentrar. Abans, durant la guerra, es deia que qui concentra, pacifica. Ara es diu que qui concentra, desenvolupa. És fàcil veure que es tracta del mateix.

DOMINGO TUM: Durant la guerra venien amb moltes armes i ara venen amb complexos processos legals, però al final és el mateix. De fet, és tan similar que fins i tot, moltes vegades, és tracta de les mateixes persones. Abans eren tinents i generals i avui són enginyers i administradors, però són les mateixes persones que ja coneixíem.

Perquè de sobte aquest interès per la mineria i el petroli? Fins ara no s'havien fet prospeccions a Guatemala?

J.G.: Sí, clar, des del 76 que es coneixen la majoria dels jaciments que

avui es comencen a explotar, però durant la guerra no hi havia condicions per a fer-ho. Paradoxalment la guerra ens portava uns mals però ens protegia d'una altres i la pau ha permès consumir un procés que la guerra havia aturat.

El projecte desenvolupista actual va ser pensat per les dictadures, que tenien un model semi-estatal molt militaritzat. Amb el procés de pau se'l fa seu la cúpula empresarial -que en gran part també és militar, doncs els alts comandaments es van enriquir durant la guerra- que el privatitza i forma una aliança amb les multinacionals, força d'elles de l'Estat espanyol, per cert.

Però els grans projectes també generen llocs de treball. No són compatibles amb les comunitats?

J.G.: Aquest és el gran argument de l'Estat, però òbviament, quan una comunitat es queda sense riu perquè es construeix una presa no és compatible amb aquesta. No funciona així, els llocs de treball, la riquesa que es crea no compensa ni beneficia la comunitat, que no busca ni vol aquest tipus de desenvolupament.

Així, l'objectiu del sistema és l'anihilament de la comunitat perquè aquesta és impenetrable a la plusvàlua. És una confrontació entre dues formes d'entendre la vida totalment antagoniques i que lluiten, en aquests moments, per tot allò que fa possible la vida: la terra, l'aigua, l'aire...

Durant la guerra vam patir un gran desplaçament amb la construcció de poblats militaritzats amb la finalitat d'aïllar la guerrilla de les comunitats. Avui en dia som a

la vigília d'un altre gran desplaçament massiu amb la construcció del que anomenen "ciutats rurals" que prometen que serviran per acabar amb l'abandonament de les comunitats, però el que volen és acabar amb les comunitats mateixes.

Al final del que es tracta és de concentrar la població per alliberar els recursos naturals per al mercat internacional. Ahir eren la producció agrícola del latifundi i avui se li suma els minerals, el petroli o l'electricitat.

La seva forma de lluita passa per organitzar consultes a les comunitats per saber si accepten projectes miners. Com funcionen?

D.T.: Aquestes consultes estan emparades per la legislació, tan nacional com internacional. El Conveni 169 de l'Organització Internacional del Treball -que Guatemala ha ratificat-, la Constitució guatemalenc, el Codi Municipal... totes aquestes normes garanteixen que s'ha de consultar els pobles indígenes abans d'iniciar una explotació del seu territori i que aquesta ha de ser vinculant, però l'Estat guatemalenc ho ignora. Davant d'això les pròpies comunitats organitzen la seva pròpia consulta que no són vinculants per a les institucions, però a nosaltres ens és igual. La comunitat és anterior al mateix Estat i el que aquesta diu s'ha de complir.

Però primer hi ha un procés de formació/informació sense el qual és impossible prendre decisions.

Cal valorar el que significa accés a la informació en una situació com la nostra. No tenim internet, no tenim advocats. Naturalment l'Es-

tat guatemalenc no és transparent. Per a nosaltres tenir aquesta informació ja suposa una victòria considerable.

Com es farà complir aquesta voluntat de les comunitats?

J.G.: Això encara ho hem de decidir. Hem iniciat un ampli procés participatiu que inclou més de 400 comunitats del Quixé afectades per megaprojectes. Aquest és un procés molt lent però molt segur en que cada comunitat debat sobre els seus interessos i pren una decisió que uns delegats faran arribar a una assemblea que és una comunitat de comunitats. Aquesta debat sobre les bases del mandat que té cada delegat, doncs no poden canviar les decisions de la comunitat que és autònoma.

Si hi ha desacord doncs s'ha de tornar a la comunitat per explicar-ho. Després d'un any i mig de lluita ara estem en un punt en que la majoria de comunitats ja s'han posicionat en què volen ser lliures de mineria i s'han de trobar tots els delegats per decidir quins són els passos a seguir. Això es fa aquesta primavera, ja que la majoria de gent ha de caminar durant dies per poder assistir a l'assemblea i a l'hivern és impossible de fer.

És tot un procés d'acumulació de forces, de prendre consciència que la comunitat està integrada a la terra -que aquesta no és propietat de l'Estat- i que si es perd el territori es perd tot.

D.T.: Quan la comunitat ha pres una decisió ja no es pot tirar enrere. Nosaltres en diem "quan ja està tot dit". Aquesta és la mateixa determinació que teníem durant la guerra i és gràcies a això que estem

vius. No sols les persones, sinó també els animals, la terra, les llavors...

No tenen cap tipus d'assessorament extern? Finançament per al transport? Suport jurídic?

J.G.: Creiem que l'esforç ha de sortir de la comunitat, que és la principal interessada. No sols per què aquest esforç en si ja representa una presa de consciència, sinó també perquè, amb l'experiència, ens malficiem dels mediadors. Preferim dialogar directament amb l'Estat.

Després de l'experiència de la guerra sembla impossible tornar a la lluita armada. Han pensat en una sortida electoral? Tal i com ha fet Evo Morales a Bolívia on, com a Guatemala, els indígenes són majoria?

J.G.: Nosaltres vam patir un genocidi, amb més de 20.000 morts sols la dècada dels 80, però oficialment no arribem ni a guerra, sols vam tenir un "conflicte armat intern".

Amb la democràcia ens passa el mateix. Amb 23 morts al dia no es pot dir que tinguem pau. Amb els nivells d'impunitat que tenim no es pot dir que tinguem justícia. Amb el frau no es pot dir que tinguem participació. Tenim uns poders criminals paral·lels que anul·len les institucions.

A més la democràcia de les comunitats és incompatible amb l'electorera. Són dos visions totalment contraposades d'obediència a la base.

D.T.: El sistema electoral no és la solució. Molts germans han sortit de les comunitats per fer política i s'han oblidat d'on venien. Ara són els nostres enemics.

* Article publicat a la revista ONGC

ANÀLISI

El mercat laboral discrimina les dones

La coneguda com a "reforma laboral" diu voler contribuir a superar les debilitats del model de les relacions laborals que regeixen a l'Estat espanyol. En el seu preàmbul, reconeix sense embuts que en el mercat laboral persisteixen elements de discriminació en múltiples àmbits entre els quals hi ha les dones, els joves, les persones amb discapacitat i els aturats de més edat. I afegeix, que entre aquests tres últims col·lectius, la discriminació és més gran quan són dones.

BLANCA RIVAS ROIGÉ LLEIDA*

El 9 de juny, en aquesta mateixa línia, la secretària General de Treball, la senyora Maravillas Rojo, va assegurar que "la reforma laboral comptarà amb la perspectiva de gènere". Però què vol dir per aquest govern, i per qualsevol altre que hagi existit a l'Estat espanyol des dels anys 80, imposar mesures laborals des d'una perspectiva de gènere?

La reforma laboral afecta les dones com a treballadores. Ens perjudica per l'abaratiment de l'acomodament, per l'afectació en la negociació col·lectiva, per la permissió de l'entrada del sector privat en l'oferta i la demanda de treballs, etc. És a dir, per tots aquells motius que afecta totes les persones actualment treballadores, aturades o que entraran en un futur al mercat laboral.

Però a més d'això, com a dones, ens perjudica perquè aprofundeix, sota l'excusa de trencar amb la discriminació del mercat laboral, en la línia de les últimes lleis i reformes laborals que pretenen, que el mercat laboral del sistema capitalista, ens exploti, com a dones, igual que ho fa amb els homes, a més baix cost per a l'explotadora.

La bonificació de les contractacions

Per exemple, la reforma laboral, en el capítol de mesures per afavorir el treball dels joves i de les persones aturades, amb la suposada finalitat d'afavorir la contractació, preveu la bonificació de les quotes aportades per les empresàries per dur a terme contractacions indefinides dels col·lectius considerats més discriminats (en aquest cas, joves de 16 a 30 anys, aturats majors de 45 anys, etc.). Així, bonifica amb una quantitat determinada, durant 3 anys, les quotes aportades per les empresàries a la seguretat social, i bonifica més quan es contracta indefinidament "les dones".

Què és el que ens diu aquesta mesura? Quina línia d'actuació defineix? Doncs el que diu és que les dones són un col·lectiu que, per raó del seu sexe, no vol ser contractat pels i les empresàries. Així, per afavorir la seva con-

La "perspectiva de gènere" de la reforma laboral no impedeix una major explotació de les dones

tractació, el que s'ha de fer, és que aquesta sigui menys costosa per les empresàries. És a dir, millorar el benefici econòmic que aporten per fer que les empresàries les contractin tot i ser com són, tot i ser dones.

I aquesta és la línia que han tingut les successives reformes aplicades a l'Estat espanyol amb una perspectiva suposadament de gènere i amb la intenció d'acabar amb la discriminació existent al mercat laboral. Tot i això, es veu que amb el fet de donar més beneficis a qui ens explota no n'hi ha prou. Que la "extra" bonificació no ens assegura que s'acabi amb la discriminació al mercat laboral i per això, s'ha hagut d'aprofundir més en establir mesures protectores, per evitar els acomiadaments per raons "purament de sexe".

És a dir, que no som les dones el suficientment rentables per ser contractades. I tot això, no és degut a les nostres capacitats sinó a les "discapacitats" que té el nostre cos pel fet de parir. I les reformes i les lleis no pretenen canviar això, la societat no pretén fer un avenç ni una reflexió en aquest sentit, sinó que la línia dels governs és mantenir la discriminació del sistema patriarcal afavorint a qui ens contracta, tot i ser així, i protegint-nos, si ho podem demostrar judicialment.

Flexibilitat interna per a les empreses

Però encara hi ha més. Altres canvis fets per la reforma ens afecten més com a dones, encara que no ens agradaria que fos així. Un exemple en seria la flexibilitat interna a dins de les empreses. Això afecta tots els treballadors i treballadores, perquè en favor de la producció i de l'adaptació al mercat laboral, permet que sigui més fàcil canviar el nostre horari, modificar la nostra jornada laboral, etc. I com a dones, ens agradi o no, som les que més demanem les reduccions de jornada, intentem adaptar els nostres horaris a les necessitats de la família o en tenim cura, etc. això és un retrocés. L'avanç seria que sigui el mercat laboral, la producció i les empreses les que s'hagin d'adaptar a la vida i a les característiques de les persones, en general. Que no siguem nosaltres, les que ens hem d'adaptar a ell, amb el que això suposa, i sinó tornar enrere, havent de tornar a casa, ja sigui home o dona (però sabem que això afectarà més les dones), o renunciant a la vida personal, per la dificultat de compatibilitzar la vida laboral amb la vida familiar (no volent ser mares perquè ens impedeix l'ascens professional).

Retallades a la Seguretat Social

I per últim, encara que molt més es podria dir, les mesures provoquen efectes perjudicials en el temps. Per exemple, la mesura destinada a reduir l'aportació de les empresàries a la caixa de la Seguretat Social, provocarà altres perjudicis, en els quals de nou, com a dones, ens hi podrem veure més afectades.

No hem d'oblidar que d'aquí és d'on s'extremen les diferents prestacions tant les contributives com les no contributives de les quals es veuen beneficiades més dones que homes. I que aquest primer pas, de reduir les aportacions, que ja s'ha fet en altres reformes, només pot portar, a una justificació per la reforma, propera en el temps, de la Seguretat Social i de les prestacions.

Per exemple afectarà a les cada cop més limitades pensions de viduitat, que es diu que només es donaran a les persones que puguin demostrar que eren econòmicament dependents del difunt, fet que s'haurà d'afegir a les ja dificultats per acreditar la relació quan no hi ha un vincle matrimonial "legal". O també, si hi ha canvis per al còmput de les prestacions (jubiliació, incapacitats, etc.) i es tenen en compte les bases de cotització de

tota la vida laboral, són les dones les que han tingut sous més inferiors, treballs més precaris, excedències per cura de familiars, reduccions de jornada, etc. fet que pot provocar una baixada de les prestacions percebudes.

Les dones anticapitalistes hem de lluitar cada dia

Tot això, i moltes altres coses, han de portar que les dones, treballadores o no, joves i més grans, lluitem també pels nostres drets en el món de treball i ens oposem a aquesta i a totes les reformes i a les línies que es plantegen, per trencar amb la discriminació que durant segles hem patit per raons de sexe.

Perquè cap reforma serveix perquè el que cal és un canvi de l'arrel del sistema patriarcal. Per això hem de sortir al carrer, però hem de lluitar, dins i fóra de les estructures sindical, per dir que no és això el que volem, que no és això el que ens allibera.

I és que encara que cap reforma ens serveixi, tenim clares que són altres les mesures, dins del seu sistema, les que ens podrien afavorir com a dones. No serveixen lleis que ens permetin canviar el nostre lloc de treball per un altre a una altra ciutat per protegir-nos de la violència de gènere, sinó mesures preventives i destinades a la seva eradicació. Que de res serveix que es bonifiqui les empresàries i que se'ls permeti adaptar la nostra feina a les necessitats de la producció, sinó que es deixi de considerar que pel fet de quedar embarassades, de ser mares o de voler tenir cura d'altres persones, com a dones o com a homes, som un problema, i se'ns valori pel que som i per les nostres capacitats i no pel nostre sexe.

Per això nosaltres com a dones, com a persones, hem decidit i direm que no i que ja en tenim prou. Que no som ni víctimes ni inofensives.

Blanca Rivas Roigé és secretària jurídica de CGT de Catalunya.
Article publicat a Catalunya

LOCALS I COL·LECTIUS COL-LABORADORS

Vilafranca Santa Maria 4. Vilafranca // **Ateneu La Bretxa** Carrer Major, 17-19, Alcover // **Ateneu Popular l'Arboç** Sorral 8. Arbúcies // **Ateneu Popular Arrels** Doctor Otero 11, Beniarriés // **Ateneu Popular de l'Exemple** Ptge. Conradi 3, Barcelona // **Ateneu Popular X Ferran** 14. Vilafranca del Penedès // **Ateneu Popular Octubre** Badajoz 23, Barcelona // **Ateneu Popular La Falç** Antic escorxador s.n, Artés // **Ateneu la Torna** Sant Pere Màrtir 37 bx, Vila de Gràcia // **Ateneu Popular de Sitges** Pl. Castellans 3 // **La Barraqueta** Tordera 34, Barcelona // **Ca Revolta** C. Santa Teresa, València // **Casal Independentista de Sabadell "Can Capablanca"** C. Comte Jofre 30 // **Casal Independentista de Sants Jaume Compte** Premià, 31, Sants // **Casal Independentista i Popular Quico Sabatè** C. St Roc, 8, Sant Celoni // **Casal Popular l'Esquerda** Francesc Tarafa 48. Granollers // **Casal Popular de Gràcia** Ros de Olano 39, Barcelona // **Casal Popular La Traca** C. Travessia, 15 Tona // **Casal Popular la Sageta de Foc** C. Trinquet Vell 15, baixos, Tarragona // **Casal Independentista el Gurri** Taradell // **Centre Social-Bar Terra** Baró de Sant Petrelló 9, València // **CUP Molins de Rei** // **CUP Sant Celoni** // **CUP Vilanova i la Geltrú** // **El Forn** Girona // **L'Estapera** C. de baix, 14, baixos, Terrassa // **La Falcata** Panera 2, Lleida // **GER** Pi 25, Ribes // **Ges Insurrecte** Colomer, 11, 1r B. Torelló // **Lliga de Capellades** Pilar 3, Capellades // **L'Ocell Negre - Casal d'Agitació Cultural** C. Sant Carles 8, baixos, Lleida // **La Ploxa** C. Almeda s/n, Bordils // **Racó de la Corbella** Maldonado 46, baixos, València // **SEPC-UV** Baró St. Petrelló, 9 València // **SEPC-UPF** Despatx 20.1E12, edifici Jaume I. Barcelona // **Taverna Catalana "Les Forques 1642"**, Alfred Perenyà 71, Lleida // **Taverna l'Esparracat** C. Feliu Munné 18, Esparraguera

Marina Bernadó Bonada (353 922 Y) / Maison D'arrêt De Fleury Merogis (femmes) 9, Avenue des Peupliers / 91700 Sainte Genevieve des Bois Cedex / PARIS

Dolores López Resina / Maison D'arrêt de Rennes (femmes) 18 bis, rue de Châtillon / BP 3107 / F- 35031 Rennes Cedex

Jordi Grau Año / Módulo 8 / Centro Penitenciario Madrid V Apdo. Correos 200 28770 Colmenar Viejo Madrid

ESCRU ALS I LES PRESSES
POLÍTIQUES CATALANES

El 50è aniversari de l'expedició de Yuri Gagarín evidencia la decadència de la carrera espacial

RAFA ESCOBAR MANISES

El passat 12 d'abril es celebrà el cinquanta aniversari de la primera expedició tripulada enviada a l'espai exterior. Yuri Gagarín va ser el primer ésser humà en eixir del planeta i observar-lo des de fora mentre li donava la volta.

Aquest viatge va tenir un simbolisme molt gran en el context de l'època per dos motius. En primer lloc perquè els soviètics prenién avantatge en la posteriorment anomenada carrera espacial i en segon lloc perquè el fet en si despertava l'optimisme en la comunitat científica que, encara o no era conscient, o no volia ser-ho de les limitacions amb les que es toparia aquesta carrera espacial. Limitacions que eren a la vegada tecnològiques, científiques i econòmiques.

La gesta de Gagarin i els soviètics va tenir una ràpida resposta per part dels EUA que el 1969 ja varen ser capaços d'organitzar el primer viatge tripulat a la Lluna. Imatges per a la història i moment de clímax que despertà una enorme d'optimisme positivista, però que a la vegada albirava les limitacions per a anar més enllà.

En aquest context, es produeix una expansió de la literatura i el cinema amb temàtica de ciència ficció, i, més en concret, d'obres relacionades de forma més o menys directa amb la carrera espacial i les possibilitats d'existència de vida més enllà del planeta Terra. Títols emblemàtics d'aquest període poden ser *2001*, tant en la versió literària d'Arthur Clarke com en la cinematogràfica de Kubrick; *La Guerra de les Galàxies* de G. Lucas i moltes altres obres que incidien en la possibilitat d'un ésser humà capaç de viatjar per l'espai cap a altres móns amb la intenció de colonitzar-los. Una colonització que es plantejava com a necessària pel fet que els problemes i contradiccions de la Terra en compte de solucionar-se, semblaven agreujar-se, condemnant a la humanitat a l'autodestrucció.

Poc després d'arribar a la Lluna els mateixos científics que participaven de la carrera espacial se'n adonaren de les limitacions que existien respecte a la possibilitat d'or-

Yuri Gagarín esdevingué un heroi que simbolitzava els èxits tecnològics de l'URSS

ganitzar viatges tripulats i tot i que el satèl·lit tornà a ser xafat pels éssers humans, l'activitat espacial es reorientà de forma més clara en altres direccions.

Una d'aquestes direccions va ser l'aplicació militar, assistim a l'època en que l'òrbita terrestre comença a omplir-se de satèl·lits artificials, molts d'ells avui abandonats, constituint el que avui s'anomena ferralla espacial, que en alguns casos dificulta el trànsit al voltant de l'òrbita terrestre i que ha arribat a provocar més d'un accident.

Altra orientació de la carrera espacial que encara avui es manté és l'enviament de sondes espacials no tripulades per obtenir informació dels diferents planetes del sistema solar. Moltes han seguit les sondes espacials enviades des de finals dels setantes i que han permès obtenir imatges dels planetes exteriors del sistema solar, com és el cas de la Pioneer, les Voyager I i II o la més recent Cassini-Huygens.

Al anys vuitantes les limitacions de l'escalada espacial eren ja evi-

dents, però així i tot les inversions continuaven sent milionàries tant per part dels nord-americans, com per part dels soviètics. De fet histo-

“Avui més que mai, es coneixen i s'assumeixen les limitacions de la carrera espacial”

riadors i economistes en molts casos coincideixen en assenyalar, el programa de la Guerra de les Galàxies del president Reagan i els intents de la URSS per seguir el ritme, com a un dels factors més importants que

provocaren la fallida econòmica del gegant euroasiàtic.

Però malgrat les enormes inversions, tant des de la NASA com des del Programa Espacial Soviètic, s'observaven amb claredat les dificultats per a organitzar viatges tripulats més enllà de la lluna. De fet l'hipotètic viatge a Mart es percebia i, encara avui es percep com a un horitzó llunyà.

En aquest moment de la carrera espacial i de forma paral·lela a aquesta, pren una gran embranzida el fenomen OVNI, el qual deixà entreveure un canvi de mentalitat important. En aquest moment (tot i haver precedents en aquest sentit com *La Guerra dels Móns* de Wells) es veu molt més probable el fet de ser visitats que no pas el de ser visitants o colonitzadors. Hi ha molts exemples cinematogràfics en aquest sentit, destacant per sobre de tots títols com *ET*, *Enccontres en la tercera fase*, o sèries com *V Els visitants*.

La desaparició de la URSS obrí un nou període pel que fa a la carrera espacial, un dels dos grans pols des

del que aquesta es dinamitzava aturava tots els seus programes espacials, de manera que els EUA, sense la pressió d'un competidor clar en aquest sentit, anà reduint progressivament els pressuposts destinats a aquests afers i centrant-se en altres projectes destinats a reforçar la seua hegemonia militar, com és el cas de l'escut antimíssils que el president G. Bush aspirava a crear, per tal de ser immune a l'armament rus.

Avui en dia, la carrera espacial és una ombra del que un dia va ser, la retallada pressupostària ha reduït els programes espacials de la NASA, l'Agència Espacial Europea i l'Agència Espacial Russa al manteniment de les estacions espacials internacionals i al control dels nombrosos satèl·lits que encara avui tenen diferents i variades funcions. L'expedició tripulada a Mart no està prevista fins a abans del 2050, tot i que, semblen previsions optimistes, ja que les contínues retallades pressupostàries, converteixen el projecte en una quimera.

Avui més que mai, es coneixen i s'assumeixen les limitacions de la carrera espacial, fins i tot la seua aplicació a l'àmbit exclusivament militar tampoc ha assolit una gran embranzida en el context mundial actual. En aquest escenari, el cinquanta aniversari del viatge de Yuri Gagarin ens ha permès observar l'enorme canvi de mentalitat pel que fa a la percepció de l'espai exterior, Gagarin es percebia a ell mateix com a un pioner, el primer de molts éssers humans en viatjar a l'espai, com a un colonitzador de nous móns. Avui en dia, pocs són els cosmonautes que abandonen l'òrbita de la Terra, uns cosmonautes que tenen assumida l'enormitat i l'inabastabilitat de l'univers.

I mentre, el cinema de ciència ficció predominant que és el que fa? Recupera al nostre Manuel de Pedrolo en el *Mecanoscrit del Segon Origen* i planteja l'existència de móns apocalíptics després de grans catàstrofes en formes d'epidèmies, meteorits, etc. Temàtica que suposa un retorn al cinema i la literatura que plantejaven móns postnuclears. Definitivament l'optimisme colonitzador de nous móns sembla haver desaparegut.

setmanari de comunicació
directa
actualitat des dels moviments socials

935 270 982 // 661 493 117
www.setmanaridirecta.info

LA UNITAT A LES AULES
DELS PAÏSOS CATALANS

WWW.SEPC.CAT

SANT FELIU RESPON
www.santfeliurespon.net

Comunicació lliure, popular i

Si te'n vas no tornis

Si te'n vas no tornis

Rolando d'Alessandro
Pròleg de Matthew Tree

Novetat editorial

eljonc@gmail.com

Takiji Kobayashi, l'escriptor del proletariat japonès dels anys 30

David VALÈNCIA

Takiji Kobayashi va néixer l'any 1903 a la localitat japonesa d'Odate. Malgrat la precària situació econòmica que patien els seus pares aconseguí estudiar el batxillerat gràcies a les aportacions monetàries d'un oncle de la família. Se'n acabà graduant en la Facultat Comercial d'Estudis Superiors d'Otaru per introduir-se posteriorment al món laboral com a assalariat del banc Hokkaido Takushoku, una de les principals institucions financeres del Japó capitalista d'inicis del segle XX. Durant els anys d'estudi començà a interessar-se per la literatura, redactant i publicant els seus primers escrits. S'hi inicià també en la política quan en participar en les lluites estudiantils de la universitat prengué contacte amb el sindicalisme i amb el Partit Comunista. D'aquesta dualitat d'interessos personals per la literatura i la política, ajudat per l'elevat nivell cultural de què gaudia, sorgí una prolífica producció literària orientada a denunciar les desigualtats que generava el capitalisme i la precària situació social i laboral a la qual era sotmès el poble japonès per part de l'Estat imperial. Des del 1926 Kobayashi, tot orientant tots els seus esforços en favor dels treballadors, començà a col·laborar i participar activament amb el Partit. La seua situació laboral es tornà insostenible quan el banc capitalista, per al qual treballava, l'acomiadà perquè no estaven disposats a tenir-hi en la plantilla a un ideòleg comunista.

S'hi consagrà com a escriptor d'èxit el 1929 amb la publicació de *Kanikosen: El pesquero*, la novel·la proletària de més èxit

entre els treballadors del seu país. La prova de que la seua influència sobre la classe treballadora estava augmentant és apreciable perquè, des d'aquest moment, la policia feixista i

camarada, quan un infiltrat el denuncià a la policia. La versió oficial que donaren les autoritats deia que havia mort d'una malal-

política del règim començà a assetjar-lo amb detencions i maltractaments continuats amb la intenció de que desistís de la seua activitat literària. El gremi d'escriptors, per la seua part, no deixà de donar-li suport i el legitimà el mateix any amb el nomenament com a secretari de l'Associació d'Escriptors Japonesos. Des d'aleshores va haver de començar a publicar sota pseudònim per evitar-se problemes amb les forces de seguretat repressives de l'Estat. Malauradament mai va deixar de ser una jove promesa perquè fou assassinat amb tant sols 30 anys, quan començava a consagrar-se com a un escriptor de prestigi, per la policia política, en les hores posteriors al 20 de febrer de 1933, data de la seua detenció. Kobayashi acabava de redactar la seua darrera novel·la, *El*

tia cardíaca, però, la família de l'autor se'n adonà immediatament de la falsedat de l'autòpsia oficial quan comprovaren l'evident rastre de les tortures presents al seu cadàver. Per suposat les pressions del poder evitaren que cap hospital volguera responsabilitzar-se de realitzar-li una segona autòpsia.

Per sort des del 2008 l'autor torna a estar

“Per sort, des del 2008, l'autor torna a estar d'actualitat al seu país gràcies al gran èxit que ha obtingut la reedició del seu clàssic *Kanikosen*”

d'actualitat al seu país gràcies al gran èxit que ha obtingut la reedició del seu clàssic *Kanikosen* entre el públic més jove del país nipó. Siga la crisi capitalista mundial, el treball precari que pateixen al Japó els joves en general, o per qualsevol altre motiu, el fet és que molts lectors joves actuals s'hi veuen reflectits en els personatges que descriu Kobayashi, fent que aquest torne a ser un autor a tenir en compte.

L'efecte Kobayashi, a hores d'ara, ha transcendit més enllà del Japó, traduint-s'hi a moltes altres llengües. Per desgracia encara no contem amb l'edició de les seues novel·les en català, però, són accessibles a l'Estat espanyol, des de l'any passat, traduïdes al castellà dues de les seues novel·les: *Kanikosen: El pesquero* i *El camarada*.

Abril: llibres i... moltes cançons

Hèctor Serra ALDAIA

La música del país està d'enhora-bona. Aquest mes d'abril, alguns dels grups referents de l'escena nacional han tornat a la càrrega amb el llançament d'alguns discos molt esperats. Sobta que tot això s'ha produït en poc més d'una setmana, com si els grups s'hagueren posat d'acord per posar banda sonora a la primavera. Repassem, doncs, aquest Sant Jordi de cançons.

No exagerem quan diem que el nou disc d'Antònia Font (*Lamparetas*, Robot Innocent) és un treball necessari en les col·leccions dels amants de la senzillesa il·luminada, i més tenint en compte que els mallorquins no publicaven disc amb noves cançons des de l'any 2006. En aquesta ocasió, la cosmovisió marciana deixa pas a uns escenaris més narratius que condueixen al remot Far West, als Jocs Olímpics de Calgary 88 o a una freda taverna dels països boreals. Antònia Font segueix trencant barreres sense fer massa soroll. I poca broma amb això: s'han convertit en el primer grup amb repertori íntegrament en català que actuarà, aquest

“Aquest mes d'abril, alguns dels grups referents de l'escena nacional han tornat a la càrrega amb el llançament d'alguns discos molt esperats”

estiu, al Festival Internacional de Benicàssim.

I de festival en festival és com es passaran els propers mesos els Obrint Pas. A hores d'ara, tothom ja ha sentit a parlar del llibre-disc *Coratge* (Propaganda pel Fet/Edicions Bromera) i tothom ha de saber que aquest disc no ve a consolidar res, perquè la banda valenciana ja és tot un fenomen des de fa molt de temps. Però el que sí que vénen a dir aquestes noves quinze peces és que les ganes per superar-se i per treballar nous registres sonors és

tota una evidència que fa del grup un autèntic calaix de tradició i modernitat, de compromís i dignitat. I, atents als moments que corren, acompanyen el disc amb un llibre no menys imprescindible on es conjuguen textos de personalitats com Raul Zelik, Marc Granell o Isabel-Clara Simó. Cal explorar el nou material a fons perquè de *Coratge* seguirem parlant, amb molt de gust, en properes ocasions.

No podem deixar de banda la tornada

als escenaris dels mítics Brams. Ho fan amb una *Oferta de diàleg* (Música Global) que recupera el missatge directe que sempre ha caracteritzat el grup de Berga. Onzè disc en la seua història, primer des que fa sis anys van decidir aturar el projecte. Sis anys en què el moviment independentista ha fet passos endavant molt engrescadors i que han servit perquè Brams ho il·lustre en un disc enèrgic i contundent.

La ressenya de la quinzena Blanc bo busca negre pobre

La cooperació al desenvolupament a l'Àfrica a debat

Josep Maria Solé Soldevila BARCELONA

els darrers dies, el llibre d'un antropòleg instal·lat a Guinea Equatorial ha despertat un interès per part dels mitjans de comunicació de masses poc usual. En Gustau Nerín, que va estudiar a la Universitat de Barcelona, fa vora 20 anys que va començar a visitar l'ex-colònia espanyola i, poc a poc, hi ha anat arrelant. Fruit de les seves estades ha publicat diversos llibres que, d'una manera o altra, hi fan referència. Ara, després d'anys de treballar com a consultor en projectes de cooperació i d'observar i analitzar el funcionament del que anomena indústria del desenvolupament -i el president del Banc Mundial "negoci del desenvolupament"-, ha publicat *Blanc bo busca negre pobre* (Edicions La Campana), un llibre que planteja, de manera a voltes potser massa provocadora, el paper de l'ajuda al desenvolupament a l'Àfrica, tant si aquesta està gestionada directament pels estats com a través d'altres organismes com ara les ONG.

El llibre està dividit en 10 capítols temàtics que aborden problemàtiques diferents com ara l'ús de les campanyes publicitàries per part de les ONG, el perfil dels cooperants, el resultat final dels projectes que s'hi desenvolupen, la relació entre la cooperació i els seus suposats beneficiaris, el disseny de les polítiques de cooperació... És a dir, que fa un repàs al conjunt d'elements que componen aquest "negoci". Però l'anàlisi d'aquest conjunt de factors que intervenen en l'a-

juda al desenvolupament sovint es fa pel broc gros, generalitzant, i sense posar exemples concrets. En d'altres ocasions sí que la crítica és més precisa i, per tant, el treball guanya en rigor. És probable que les característiques mateixes del llibre no permetin una exhaustivitat que obligaria a l'ús d'alguns instruments que es considera que allunyen el lector del producte que es vol vendre com ara les referències bibliogràfiques o les notes al peu de pàgina, però precisament perquè el tema tractat és delicat potser hagués calgut ser més

acurat en l'exposició, fugir de la polèmica banal per endintrar-se en la crítica profunda, estructural, al model de cooperació, una qüestió que, per altra banda, també té el seu espai.

El més interessant del llibre és doncs quan en Gustau Nerín exposa, amb noms i cognoms, els responsables a l'ombra de les polítiques de cooperació al desenvolupament. Que, a grans trets, tota l'ajuda internacional

segueixi uns mateixos criteris, no és una casualitat sinó que és fruit del paper preponderant del Fons Monetari Internacional (FMI) i del Banc Mundial (BM) en el seu disseny. Un cop han establert les prioritats, les diferents agències de les Nacions Unides (UNICEF, UNESCO, PNUD...) i amb elles la pràctica totalitat d'organismes que treballen en el camp de l'ajuda al desenvolupament, es disposen a aplicar les doctrines elaborades pel FMI i pel BM. Unes doctrines que no busquen altre cosa que la "difusió del capitalisme" sempre seguint el discurs segons el qual "perquè hi hagi desenvolupament cal una obertura dels mercats i una privatització de les empreses públiques". Ara bé, malgrat que el conjunt del treball respira pessimisme i humor negre, l'autor finalitza el llibre afirmant que no només un altre món és possible sinó que és inevitable, un projecte que haurà de passar, forçosament, per un canvi estructural de les injustes relacions entre el Nord i el Sud.

"El més interessant del llibre és quan en Gustau Nerín exposa, amb noms i cognoms, els responsables a l'ombra de les polítiques de cooperació al desenvolupament"

Història

80 anys de la II República espanyola

Borja Català MANISES

Sense que la majoria dels mitjans de comunicació se'n fera massa ressò, el passat dijous 14 d'abril es varen complir 80 anys de la proclamació de la II República espanyola. El tràgic final d'aquest intens període de la nostra història -tres anys de brutal guerra i gairebé 40 de dictadura feixista- i el vergonyós oblit de la transició no han impedit que arribe fins els nostres dies el record de la segona i, fins ara, darrera experiència republicana de l'Estat espanyol, una etapa en què es van dipositar moltes esperances de canvi que van topar amb l'oposició bel·ligerant dels sectors més reaccionaris de la societat.

El diumenge 12 d'abril de 1931 es van celebrar a tot l'estat espanyol eleccions municipals. Enrere quedaven ja els set anys de la dictadura del general Miguel Primo de Rivera (1923-1930). Amb una oposició organitzada al voltant del pacte de Sant Sebastià i enmig d'una greu crisi econòmica, les candidatures republicano-socialistes van guanyar a la majoria de les capitals de província. Aquests comicis van ser plantejats com un plebiscit al voltant de la monarquia i, a la vista dels resultats, el 14 d'abril es procla-

mava la segona república, es creava un govern provisional encapçalat pel catòlic Niceto Alcalá Zamora i Alfons XIII marxava a l'exili.

A València fou Sigfrid Blasco-Ibáñez, fill petit del don Vicent, l'encarregat de proclamar el nou règim des del balcó de l'ajuntament. De matí Lluís Companys, d'Esquerra Republicana de Catalunya, formació victoriosa al Principat, ho féu des del consistori barcelonès. Al migdia, Francesc Macià, del mateix partit que Companys, proclamà des

dels balcó del Palau de la Generalitat la República catalana, integrant de la federació ibèrica. Dos dies més tard va retirar aquesta proclamació per donar pas a la Generalitat provisional.

El primer govern republicà, format per socialistes i republicans i liderat per Manuel Azaña dugué a terme una política reformista que xocà frontalment amb l'església, la cúpula de l'exèrcit i els terratinents per assumptes com ara la legalització del divorci, la dissolució de la companyia de

Jesús i l'expropiació dels seus béns, la reforma agrària, l'aprovació de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya o el fort impuls a l'educació primària. En 1932 el general Sanjurjo donà un fallit colp d'estat i en 1933 es va produir a Casas Viejas (Cadis) una revolta camperola de caire anarquista que fou brutalment reprimida, cosa que provocà la caiguda d'Azaña.

En 1933, i ja amb les dones amb dret a vot, les eleccions foren guanyades per la dreta, la qual formà govern amb els radicals. El nou executiu féu tornar enrere moltes de les mesures aprovades per l'anterior. En octubre de 1934 es va iniciar una revolució obrera a Astúries que fou derrotada de manera salvatge per l'exèrcit, comandat pel general Franco. Aquell mateix mes, Lluís Companys proclamà l'Estat català de la República Federal Espanyola, proclamació fallida que acabà amb la suspensió de l'autonomia i l'empresonament dels membres del govern autòndmic.

En febrer de 1936 hi hagué noves eleccions estatals que foren guanyades pel Front Popular, el qual atorgà una ampla amnistia als implicats en la revolució de 1934. Cinc mesos més tard, amb l'alçament militar de Franco, Mola i Godeu, entre d'altres, començà la guerra civil.

“A Barcelona hi ha un consens absolut entre els partits tradicionals sobre el model de ciutat”

ABEL CALDERA BERGA

Quin ha estat l'enfocament a l'hora de configurar el model de candidatura?

Quan vam començar a pensar en presentar-nos a les eleccions, vam deixar oberta la forma amb què ho faríem. Volíem configurar una candidatura que partís de dues premisses: intentar sumar el màxim de gent possible dels moviments i lluites socials a una candidatura, i presentar la CUP com a tal a les eleccions. Per aconseguir casar aquests dos elements, des del principi ha estat present la idea de fer una candidatura de “CUP i més”. Això de “CUP i més” s'ha acabat traduint en el que ara mateix és CUP-Alternativa per Barcelona.

Amb quins suports socials compteu?

En primer lloc, tota l'esquerra independentista de la ciutat està arrelada i fent feina amb la CUP. També comptem amb les organitzacions que conformen Des de Baix. Tenim altres suports molt importants, com el de la Trobada Social de Nou Barris, que porten temps fent feina municipalista a nivell de barri en una línia molt similar a la de la CUP. A part de tot el teixit organitzatiu, també comptem amb el recolzament de persones independents de reconeguda trajectòria social, política i cultural, com Fidel Lora -exdiputat al Parlament autonòmic pel PCC-, l'activista David Fernández, l'exregidora de drets civils Roser Veciana o l'escriptor Julià de Jodar. Actualment, aquest grup d'independents estan treballant per impulsar una plataforma de suport a la candidatura.

Com és la vostra relació amb els moviments socials?

De seguida es va sumar gent a la CUP que provenia de lluites socials i que no havia militat mai en organitzacions de l'esquerra independentista. Això ha suposat una aportació d'experiències i discurs molt important. D'altra banda, també hem anat a trobar moviments socials i a reunir-nos amb ells per tal que ens fessin arribar les seves propostes per recollir-les al programa.

Quin és l'eix central del vostre discurs?

Quan escollim el lema “Revolucionem Barcelona” ho fem per remarcar una cosa que hem anat dient

ENTREVISTA

Xavier Monge, cap de llista de la CUP-Alternativa per Barcelona

Xavier Monge és qui encapçala la llista de la CUP a l'Ajuntament de Barcelona. Aquest advocat de 25 anys té ja una llarga trajectòria al sí de l'esquerra independentista com a militant de Maulets i el SEPC. Actualment, a banda de la seva tasca política a la CUP és impulsor, juntament amb altres independentistes del barri de l'Eixample, el Casal La Cruïlla, que obrirà les seves portes properament. També ha col·laborat amb L'ACCENT.

des del principi. A Barcelona no hi ha oposició real, hi ha un consens absolut entorn el model de ciutat i els grans temes. La nostra proposta és aixecar una veu que ara mateix no és a l'ajuntament però sí que és a la ciutat, contra aquest model de ciutat-aparador que exclou les classes populars.

Com creieu que pot influir la consulta del 10A en els resultats electorals a la ciutat?

Costarà una mica destriar què és efecte exclusiu del 10A i què és ja un corrent de fons dels darrers anys. El que sí que és cert és que hi ha qui ha intentat instrumentalitzar i molt la consulta. Creiem que no és el nostre cas; malgrat que molta gent de la CUP ha estat treballant colze a colze amb la resta de voluntaris a la consulta del 10A, no hem anat en cap moment a buscar la foto. Però caldrà veure com repercuteix això a qui s'hi que se n'ha volgut aprofitar, ja que a vegades intentar apropiari-se d'aquestes coses genera un efecte boomerang que es pot tornar en contra dels qui ho han volgut capitalitzar.

Quin ressò social heu percebut envers la vostra proposta política?

A nivell de carrer, de la gent normal, ens hem trobat amb dues actituds diferents, totes dues positives al nostre entendre. El qui ens coneix, si s'assabenta que fem un acte o una parada informativa a prop de casa seva, acostuma a apropar-s'hi per conèixer-nos una mica més i és un tipus de persona molt

interessada en preguntar-nos sobre aspectes concrets i en conèixer les raons que ens fan una proposta totalment alternativa a la resta de candidatures. La gent que no ens coneix no mostra una simpatia directa cap a nosaltres -seria absurd dir el contrari, perquè és gent que no ens coneix i per tant no té cap tipus de concepte sobre les nostres propostes-, però sí que detectes un cert interès i una visió positiva pel fet que sorgeixin coses i propostes noves. Realment, el que estem detectant és que molta gent està cansada de l'actual sistema de partits.

I a nivell de cercles polítics?

Pel que sabem, als cercles polítics tradicionals de la ciutat no els fa cap gràcia que apareguem, cap ni una, perquè els obliga a un reposicionament del discurs entorn certs temes. També expressen un cert menyspreu, com volent dir que “heu vingut aquí a esgarapar-nos un grapat de vots que no us serviran de res”.

Com us plantegeu la cursa electoral?

Nosaltres som molt conscients que saltar a les primeres eleccions la barrera del 5% és molt complicat. L'enfocament de campanya que ens hem marcat ha estat que la nostra proposta arribi a tot arreu, a tots els barris, que se sàpiga que hi ha una possibilitat de vot alternatiu al “model Barcelona” que defensen la resta de partits. I a través d'aquesta extensió, anar posant el dit

a la nafra en temes concrets que afecten els barris i les classes populars. A partir d'aquí, quants vots pensem treure -que és la pregunta que més ens fan- és quelcom complicat de respondre. No tenim cap referència sobre la que calcular i les porres que fem entre nosaltres donen previsions molt diferents.

Podries dir-nos tres mesures concretes que creieu que cal impulsar de forma immediata des de l'Ajuntament?

N'hi ha una en el tema d'habitatge molt important, que és fer el cens de pisos buits que preveu la Llei d'Habitatge, per tal d'expropiar-ne el dret d'ús i posar-los al mercat de lloguer.

Una altra mesura seria aturar l'alienació de béns i serveis públics de manera immediata, i recuperar la gestió pública d'aquells que sigui possible. Cap externalització més, municipalització dels serveis públics que sigui possible i ni un pam de sòl públic més per operacions privades.

També som ferm partidaris d'aplicar la moratòria hotelera a Ciutat Vella i Eixample, per tal que el turisme, per a bé i per a mal, es reparteixi per tota la ciutat.

Quant us penseu gastar en la campanya electoral?

Diria que el nostre pressupost de campanya ronda els 16.000 euros. Els altres probablement es gasten això només en una setmana en un sol barri.

LA REMATADA

Amagar un accident laboral

ANDREU TEROL

La realitat social dels Països Catalans ens ha deixat una notícia que no podem ignorar. La víctima torna a ser una persona treballadora, immigrada i sense assegurar. El company, d'origen equatorià i de 41 anys, va patir un accident laboral que li ha provocat l'amputació de la seua mà esquerra. L'empresari, una hora i mitja més tard, el va abandonar a l'hospital dient que no el coneixia. Segons la informació que s'ha pogut recopilar, els fets van passar de la següent manera:

·El 12 de gener de 2011, el company treballava sense contracte amb una màquina per a la fabricació de tubs d'escapament de vaixells.

·Poc després de les set del matí, la màquina li va enganxar la mà. El treballador va intentar polsar el botó d'emergència, però es trobava lluny. Llavors, un company i l'encarregat li van treure la mà; es trobava totalment aixafada.

·Els seus companys es posaren en contacte amb l'amo que li va dir per telèfon: "T'has fet molt de mal? Ara has d'anar a l'hospital, però abans t'has de llevar la roba de faena; si no, ens fotràs a tots!"

·El treballador accidentat es va tallar la roba de amb unes tisores i el van portar a l'hospital (una hora i mitja després de l'accident). "Si et pregunten, t'ho has fet pescant, entens? Ha sigut pescant!" li van dir.

·L'encarregat i l'amo van deixar-lo a la porta de l'hospital dient que no el coneixien, que se l'havien trobat a un espigó. El personal sanitari, però, no es va creure mai versió.

·Quan li van donar l'alta, ja no tenia la mà; havia estat amputada.

·Finalment, gràcies a la pressió dels seus companys de pis, el 18 de gener, va anar al Consolat d'Equador a denunciar el que hi havia passat.

·El 19 de gener, l'empresari i l'encarregat van ser detinguts.

És totalment inacceptable i irresponsable que un empresari, amb la falsa excusa de la solidaritat, tinga una persona treballant sense assegurar i cobrant 7 euros la hora i, a més, manipulant màquines perilloses. Hi ha moltes maneres millors que l'explotació per ajudar una persona en situació de precarietat.

Pensem que la actuació correcta, després de l'accident, haguera sigut cridar una ambulància. Però el que es va fer, amb la intenció d'amagar els fets reals, va ser esperar una hora i mitja abans d'anar a l'hospital. Si s'haguera fet lo correcte, potser no li hagueren amputat la mà. Pensem que l'Estat espanyol i la seua maleïda llei d'estrangeria, redactada des de les trinxeres del capital europeu i mundial, són els veritables culpables. Aquest sistema que crea persones il·legals per a després explotar-les i assassinar-les, és el terrorista més deshumanitzat i cruel; els governants i patrons són els seus còmplices; i les víctimes, de moment, sempre som els mateixos: la classe treballadora. Però no oblideu, companyes i companys, que som majoria i, si ens organitzem, podem crear una societat nova sense explotadors ni explotades, on cap persona haja d'emigrar per necessitat i el fet de treballar siga digne i col·lectiu.

Des de les viles i ciutats
Construïm la unitat popular

CUP

Candidatura d'Unitat Popular
Vilafranca del Penedès
C/ Santa Maria 4
www.cupvila.cat

CUP
FEVA
LISBOA
dr. collado 9

L'ESTAPERA
bar - cafeteria

C/ de baix, 14 - Terrassa - Països Catalans

Terra i Llibertat
Països Catalans - Autodeterminació

til@mesvilaweb.cat
http://blocs.mesvilaweb.cat/til